SUBLIMUL SUFERINȚEI

Gheorghe Petreuş

De mult timp îmi doresc să scriu şi să arăt şi altora cum am descoperit Fericirea, cum am găsit-o, cum o simt şi o trăiesc, chiar dacă am pierdut libertatea, libertatea de a merge pe picioarele mele, de a mânca cu mâna mea, precum şi bucuria unei copilării în adevăratul sens al cuvântului.

Da, o să încerc să descriu bucuriile şi necazurile mele, visele şi dorinţele pe care le port mereu în suflet. Unele mi s-au împlinit şi chiar am avut marea surpriză să realizez că, totu-i posibil în această lume, dacă CREZI CU ADEVĂRAT ÎN DUMNEZEU ŞI ÎN TINE ÎNSUŢI, dacă ştii să lupţi cu obstacolele din drumul tău, cu greutăţile şi necazurile din fiecare zi. Cu răbdare şi dragoste pentru tot ce faci, vei reuşi să mergi înainte şi să te bucuri pentru fiecare răsărit şi apus de soare. Sunt foarte multe persoane pe care le-am întâlnit personal, care spun că viaţa este foarte grea, că nu au putere să meargă mai departe şi nu de puţine ori s-au gândit la moarte, spunând că în felul aceasta ar scăpa de greutăţi şi de suferinţă. Total greşit. Din punctul meu de vedere, viaţa este un dar de la DUMNEZEU şi în general tot ce avem sunt daruri de la DUMNEZEU...ŞI TOCMAI DE ACEEA NOI NU SUNTEM ÎN MĂSURĂ SĂ JUDECĂM ŞI NICI SĂ GÂNDIM MĂCAR, CUM SĂ NE LUAM VIAŢA, CREZÂND CĂ ÎN FELUL ACESTA SCĂPĂM DE GRIJI ŞI DE NECAZURI. În general, viaţa este foarte frumoasă, e plină de bucurie şi de fericire, însă, din păcate, noi oamenii, prin răutatea

noastră, prin egoismul nostru şi prin purtarea noastră faţă de semenii noştri, o facem să fie grea şi, uneori, de nesuportat.

NU JUDEC PE NIMENI, SUNT DOAR UNELE DINTRE PĂRERILE MELE, PENTRU CĂ ŞI EU PERSONAL AM TRECUT PRIN ASEMENEA MOMENTE ŞI NU ASCUND FAPTUL CĂ AM ÎNCERCAT DE CATEVA ORI SĂ-MI IAU VIAŢA. Dar acest lucru s-a întâmplat la începutul vieţii mele - pot spune - la începutul unui drum necunoscut, plin de durere şi de suferinţă. Şi un lucru foarte important: PE ATUNCI NU-L CUNOŞTEAM PE DUMNEZEU, NU ŞTIAM CE ESTE FERICIREA ŞI BUCURIA SUFLETEASCĂ, NU ŞTIAM CE ÎNSEAMNĂ PACEA ŞI LINIŞTEA DIN INTERIORUL MEU. Mai târziu am învăţat toate acestea şi am început să preţuiesc fiecare clipă din viaţa mea, fiecare zi, chiar să lupt din toate puterile pentru acest dar minunat: VIAŢA.

Cum am mai spus, voi încerca să descriu toată drama vieții mele şi cum din cea mai grea suferință, lacrimi şi durere, dintr-un om slab şi disperat - un copil pot spune (aveam doar 12 ani) - am devenit un om puternic şi un luptător. Tocmai de la suferința în care trăiam, de la zbuciumul şi disperarea din sufletul MEU, am învățat să lupt pentru fiecare fărâmă de viață şi să nu mă dau bătut, indiferent de câte greutăți aş avea. Pe parcursul acestei lecturi veți afla o poveste adevărată: povestea vieții mele - fascinantă şi plină de suspans. E adevărat, ea cuprinde multă durere şi suferință, însă tot atât de adevărat este şi faptul că din acestea am învățat să prețuiesc viața, cu toate necazurile şi bucuriile ei ...

M-am născut pe data de 5 iunie 1967, în frumoasa localitate Botiza din județul Maramureș – da, e frumoasa Botiza și în general tot Maramureșul. Nu știu ce cred alții, dar pe oriunde am umblat, parcă nu e așa frumos ca aici la noi. Sunt locuri frumoase, cu oameni gospodari și de viață, la bine ori la rău, la necaz sau bucurie, sunt uniți și se ajută între ei... efectiv suntem un ținut de legendă. Părinții mei erau niște oameni modești, tata era muncitor forestier, mama era casnică. Ca orice familie de la țară, aveam și noi animale pe lângă casă, iar mama și cu noi, copiii, în general aveam grijă de gospodărie, tata pleca la lucru dimineața și venea doar seara, așa era în vremea aceea. Până la vârsta de 11 ani, am avut o copilărie frumoasă, pot spune că au fost cei mai frumoși ani din viața mea, eram liber ca o pasăre în văzduh, îmi plăcea foarte mult să merg de unul singur pe câmp, iar bucuria mea era și mai mare când mergeam desculț prin iarba dimineții, cu picioarele goale prin rouă. Nu de puține ori stăteam culcat în iarbă și priveam cerul, punându-mi zeci de întrebări, referitor la stele, la univers în general. Sunt foarte multe de spus despre copilăria mea, însă voi trece peste acest subiect, pot

spune doar că atunci nu ştiam de durere, de suferință sau despre alte necazuri. Eram un copil sănătos şi fericit alături de părinți şi de cei şase frați ai mei.

Însă această bucurie, această fericire n-a durat mult, copilăria mea cu toate bucuriile ei s-a frânt, s-au spulberat toate în vânt, de parcă nici n-au fost în momentul când o boală necruțătoare şi rea a pus stăpânire pe trupul meu de copil. Eram în clasa a VI-a, cum am mai spus, eram un copil sănătos, de fapt, nici nu am fost vreodată bolnav, aveam şi eu vise şi planuri: ce voi face după ce termin cele opt clase, unde voi merge la liceu, multe alte gânduri, ca orice copil. Intr-o zi, ajutam şi eu la cărat piatră, făceam trepte la casă; la un moment dat am simțit o durere îngrozitoare la încheietura de la mana dreaptă. În termeni medicali nu ştiu cum să-i zic, era încheietura de jos de la mană. Pe lângă durere a apărut şi o pată roşie. Bineînțeles nu mai puteam să ajut la căratul pietrei, mă durea mâna foarte tare, mama chiar m-a certat, credea că o spun, doar aşa ca să nu mai lucrez. Drept e că uneori mai inventam câte-o poznă de asta, aşa ca să scap de lucru. Norocul meu a fost cu bunica, ea a văzut că într-adevăr mâna era umflată şi că durerea mea nu era o minciună de copil. A trecut o zi, au trecut două şi durerea nu dispărea, dimpotrivă mă durea şi mai tare şi am început să fac febră. Mama, îngrijorată

de starea mea, m-a dus la doctor şi după un control amănunțit, m-au trimis la Sighetul Marmației, oraş de care aparținea Botiza, la Policlinică. Acolo am fost trimis să mi se recolteze probe de sânge, iar după câteva ore de aşteptare, ca un trăsnet a căzut peste mine, vestea că trebuie urgent să mă internez în spital.

Sincer, nu ştiu dacă cineva poate să înțeleagă zbuciumul şi frământarea acelui copil sănătos, care n-a luat în viața lui o injecție măcar, n-a ştiut de doctori sau de spitale... să se trezească dintr-o data internat într-un spital, departe de satul lui, de prietenii lui şi departe de toți cei dragi.

Credeți-mă, e ceva greu de suportat. Mama, ca orice mamă, mereu mă încuraja spunându-mi că nu voi sta mult în spital, doar câteva zile pentru analize, „şi vii acasă, dragul mamei”, aşa îmi zicea mama mereu... Am stat trei luni de zile şi în tot acest timp, în loc să mă fac bine, eram din ce în e mai rău....sufeream de POLIARTRITĂ REUMATOIDĂ, UN FEL DE REUMATISM CARE ÎȚI ATACĂ ÎNCHEIETURILE, DISTRUGAND LICHIDUL DINTRE ELE.

În primele zile, după ce am fost internat în spital, eram tare supărat, mereu mă gândeam cu sufletul meu de copil speriat, cum să fug de acolo, eram neliniştit, nu ştiam ce se întâmplă, aveam doar 12 ani şi niciodată n-am fost bolnav sau în situația de a lua vreo injecție. Îmi era aşa o frică de injecții, încât şi la şcoală când veneau asistentele să ne administreze vaccinuri sau câte mai erau pe atunci, pur şi simplu fugeam şi de fiecare dată trebuia să vină mama cu mine ca să poată să-mi dea o injecție. Atât de groază îmi era de ele! Acolo, la spital, am luat prima injecție, după care au urmat altele, şi iarăşi altele, nenumărate... Din păcate, fără nici un folos, îmi era tot mai rău, au început să mă doară toate încheieturile, şi de la mâini, şi de la picioare… starea mea de sănătate era din ce în ce mai îngrijorătoare.

Aşa m-au găsit sărbătorile de iarnă ale acelui an, aşa am întâmpinat Crăciunul, sărbătoare pe care o iubeam foarte mult, era sărbătoarea când umblam cu colinda... Fac cu acest prilej al rememorării, o mică paranteză, eu m-am internat în spital în vara lui 1979, în luna septembrie şi am stat în spital pană în decembrie, când, de Crăciun, mi-au dat drumul acasă, dar nu eram bine, ceea ce eu nu ştiam atunci, învăluit de bucuria întoarcerii şi a sărbătorii. Cum spuneam, de Crăciun am mers acasă, eram foarte fericit când am ajuns în locul meu drag, m-am întâlnit cu prietenii şi colegii mei de şcoală, chiar ne-am înțeles cum să mergem cu colinda.

Totul părea frumos şi bine. Dar n-a fost să fie aşa, toată noaptea de Crăciun am stat acasă şi am aşteptat colindători, n-am mers nicăieri, mă dureau cumplit picioarele şi mă simțeam foarte rău...

A fost primul Crăciun când n-am mers cu colinda, ce-a fost în sufletul meu în timpul acelor sărbători, numai eu ştiu. Au trecut sărbătorile şi a trebuit să mă internez din nou în spital, însă fără nici un rezultat. Am mers pe la Timişoara, era acolo un doctor care trata această boală cu BOICIL, un medicament injectabil, se administra doar la încheieturi, dar şi acesta pentru mine a fost fără rezultat. Am umblat pe la mulți doctori, pe la Baia Mare, Cluj. De fapt eram trimis de colo-colo, practic nimeni nu ştia ce să-mi facă, mereu spuneau că aşa un caz n-au mai întâlnit niciodată.

La nici un an de când a început aceasta boală neiertătoare, eu mă aflam într-o stare foarte gravă, abia dacă mai puteam umbla pe picioare, practic toate încheieturile de la mâini şi de la picioare îmi erau afectate de boală şi cu fiecare zi ce trecea îmi era tot mai rău. Chiar la un moment dat un doctor m-a întrebat: ”Tu crezi în DUMNEZEU?”. ”Da”, i-am răspuns, spunându-i lucrul acesta aşa, din instinct, pentru că nu înțelegeam ce vrea să zică cu asta. După aceea a continuat: „Îți dau salvare şi te trimit acasă, sincer nu mai ştiu ce să fac cu tine şi ce să-ți mai dau, spune-i mamei tale să încerce cu leacuri băbeşti, cu ce va şti ea, pentru că orice îți dau eu, tu nu te faci bine”.

Aşa a şi fost, am plecat acasă chiar în acea zi. După câte medicamente am luat, am ajuns să nu le mai suport şi nici să mănânc nu mai puteam, eram la capătul puterilor. Mai mult, după mai mult timp, am aflat că de fapt eu am fost trimis acasă, pentru că efectiv nu mai aveam nici-o şansă, şi într-adevăr starea mea era foarte gravă. Aproape o lună de zile am fost între viață şi moarte, nu puteam mânca nimic, nu mai suportam nimic, ma simțeam din ce in ce mai rău.

Intr-o zi, aşa din senin, am simțit că aş mânca, şi într-adevăr am mâncat. Marea surpriză a fost că nu mi-a mai fost rău, mai mult, am început să mănânc şi parcă îmi era un pic mai bine. Dar, ca de obicei, această stare n-a ținut mult, a început să-mi fie iarăşi rău şi din nou am fost internat la spital, unde am stat 3 săptămâni, după care am fost trimis direct la Oradea, la Băile Felix. Însă din cauza durerilor pe care le aveam şi a stării mele generale, nu m-au primit la băi, ci m-au trimis la Oradea la spital, spunând că trebuie să mai stau în spital până ce durerile ar fi dispărut şi mi-ar fi fost un pic mai bine...

Ei bine, după vreo patru luni de stat în spital, am ajuns în sfârşit la Băi, la Felix (fericire). Sincer, eram bucuros, cu toate că eram într-o stare jalnică, aproape că nu mai puteam merge pe picioare, iar ca să mănânc cu mâna mea era un chin, cu mare greutate îmi ridicam mâna la gură ca să mă pot hrăni. Bucuria mea era că eu credeam că acum, la Băi o să mă fac bine, auzisem de Băile Felix, că unii oameni mergeau acolo în scaun cu rotile şi după ce făceau tratament la băi se făceau bine...şi multe alte întâmplări. Eu, cel care umblasem numai prin spitale şi starea mea era foarte gravă, credeam că dacă voi face tratament, voi scăpa de toate necazurile şi voi fi iarăşi sănătos, aşa cum am fost odată; eram într-adevăr bucuros, mai ales că priveliştea din jurul clădirii unde stăteam era încântătoare şi puteam să ne plimbăm, chiar să mergem la cinematograf şi participam la multe alte jocuri distractive. Pentru mine toate acestea însemnau foarte mult după o perioadă îndelungată de stat în spital, libertatea din jurul meu, prietenii pe care i-am cunoscut aici, gândul că după trei săptămâni de tratament voi fi bine şi voi merge acasă pe

picioarele mele. Toate aceste gânduri şi trăiri ce mă încărcau de speranță, m-au făcut să fiu fericit.

Era să uit, îl aveam cu mine pe unul dintre frați, ca însoțitor. Aşa cum am mai spus, eu eram într-o stare destul de gravă şi nu mă mai puteam descurca singur. La începutul tratamentului, totul era bine, făceam baie în fiecare zi chiar mă simțeam bine, în timpul liber cei ce se ocupau de noi ne plimbau prin împrejurimi, erau acolo nişte lacuri micuțe pline de peştişori colorați, erau tare frumoşi, alteori urmăream jocul vesel al veveriților ce zburdau prin copaci. Ne plimbam uneori până uitam de noi...eram un grup de prieteni şi ne simțeam tare bine împreună. Pentru a-mi fi mai uşor să mă deplasez, aveam un cărucior cu rotile, fiindcă durerea nu dispăruse şi oboseam foarte repede când încercam să merg pe picioare. Cum am mai spus, toate erau spre bine, abia aşteptam să trec peste cele trei săptămâni de tratament.

Profesorul de gimnastică recuperatorie care se ocupa de mine mereu îmi spunea că după terminarea tratamentului o să mă fac bine şi că boala o să dispară. Intr-o zi, cam la o săptămână de când eram acolo, am simțit o durere care încet, încet îmi cuprindea tot corpul, practic toate încheieturile au început din nou să mă doară, de parcă tot corpul îmi era cuprins de foc, aşa de rău mă dureau toate. Fiecare mişcare era un chin pentru mine, părea un joc dureros al trupului meu: când stăteam în pat şi nu mişcam, nu mă durea aşa tare, dar când însă încercam să-mi mişc o mană sau un picior, simțeam o durere puternică în încheieturi, pur şi simplu simțeam oasele cum se freacă între ele, chiar se auzea un sunet ciudat, de parcă era o orgă într-o biserică uitată de Dumnezeu şi de oameni.

Speriat şi îngrozit de starea mea, am trimis repede după doctor. Era o doamnă doctor, care, bineînțeles, a venit foarte repede împreuna cu alte cadre medicale. După un control amănunțit, a spus să înceteze toate tratamentele pe care le făceam, iar cu băile s-a terminat atunci de tot. Eram foarte derutat, nu ştiam ce se întâmplă cu mine, nu mai înțelegeam nimic...cum eu, care credeam că o să mă fac bine, acum mă simt mai rău, iar cu tratamentul pe care îl făceam în fiecare zi, gata, totul s-a terminat.

Nimeni nu-mi spunea nimic, sau poate că nu doreau să-mi spună ce anume se întâmplă cu mine. Toate cadrele medicale erau parcă mai tăcute, într-o tăcere apăsătoare şi prevestitoare de rău, mi se părea ciudat să văd în jurul meu mai multă tristețe, vecină cu renunțarea, simțeam eu că se întâmplase ceva sau urma să se întâmple.

Până şi fratele meu era parcă mai tăcut. Deja nu mai puteam ieşi aşa de des la plimbare, mă simțeam tot mai rău, aveam nişte dureri foarte mari şi mă mişcam tot mai greu. În cele două săptămâni cât mi-a mai rămas de stat în locul unde am venit să-mi găsesc vindecarea şi libertatea, n-am mai făcut nimic, luam doar calmante pentru durere, despre băi, aşa cum mă prevenise doamna doctor, nici vorbă, toate s-au risipit. A venit şi ziua când a trebuit să mergem acasă, a venit tata după mine, a plătit un om de la noi să vină cu maşina după mine deoarece nu mai puteam merge pe picioare, iar cu mâinile mă descurcam tot mai greu, părăsindu-mă şi ele din ascultare.

SUNT MOMENTE IN VIAȚĂ CAND SIMȚI CĂ PENTRU TINE TOTU-I PIERDUT, CĂ NU MAI ESTE NICIO SPERANȚĂ, CĂ TOT CE-A FOST FRUMOS S-A PIERDUT IN NEGURA TIMPULUI ŞI A NEPUTINȚEI.

AU RAMAS DOAR NIŞTE AMINTIRI STINSE...VISE, SPERANȚE, IDEALURI, TOATE S-AU PIERDUT UNDEVA DEPARTE. NICI LACRIMILE ŞI NICI SUSPINELE DE DURERE NU TE MAI AJUTĂ CU NIMIC. ATUNCI, CEVA ÎN TINE MOARE, SIMȚI CĂ CEVA SE STINGE INCET ŞI NU DOREŞTI ALTCEVA DECÂT SĂ ÎNCHIZI OCHII ŞI SĂ NU MAI EXIŞTI, CONTOPINDU-TE ASTFEL CU UITAREA ODIHNITOARE.

Cam aşa eram eu în acele momente, eram la pământ din toate punctele de vedere, veneam acasă după aproape cinci luni, însă cel care se-ntorcea în ograda părintească nu mai era acel copil vesel şi plin de viață. Aveam un gust amar şi un sentiment cumplit şi anume ca eu n-o să mai pot păşi niciodată pe picioarele mele...

Spun copil vesel şi plin de viață, pentru că eu credeam că la băi o să mă fac bine şi că n-am să mai fiu bolnav. Din păcate, n-a fost aşa, am ajuns o epavă care se zbătea între viață şi moarte. De fapt, eu nu trebuia să fac băi, abia mai târziu am aflat că a fost o ultimă încercare pentru stoparea bolii, se ştia că băile pot să-ți facă şi bine dar că se pot întoarce şi împotriva ta, leacul devenind necaz.

Se pare, din spusele celor care m-au văzut ulterior, că în cazul meu mi-au fost fatale, aşa că, în loc de vindecare, acest episod nu mi-a adus decât o povară în plus.

În cuvinte nu pot descrie starea mea, zbuciumul din sufletul meu, plângeam mereu şi nu doream altceva decât să mor, îi vedeam pe prietenii mei, pe copiii din vecini cum se jucau, erau veseli şi fericiți, eu doar priveam la ei pe geam, nu puteam merge şi starea mea în general era tot mai rea.

Oricât aş descrie starea mea, nu cred că m-ar înțelege cineva.

DA, eram un copil, dar ştiam că niciodată n-am să mai fiu cum am fost, simțeam că se întâmplă ceva rău cu mine, cu fiecare zi ce trecea, starea mea era tot mai gravă, mişcările mele erau tot mai greoaie, nu mai puteam umbla pe picioare, iar cu mâinile mă descurcam foarte rău. Trupul meu mă trăda din ce în ce mai des, pedepsindu-mă ca pentru o ireparabilă greşeală. Din toate punctele de vedere eram într-o stare groaznică, nu puteam face nimic. După câteva săptămâni de la venirea mea de la băi, starea mea s-a agravat şi mai mult; încet-încet toate încheieturile de la mâini şi picioare s-au anchilozat, nu mai puteam sa mănânc cu mana mea, era un chin şi o durere cumplită în toată ființa mea, iar singura modalitate ca să stau pe pat era numai pe spate.

Eu, copilul zburdalnic şi plin de viață, copilul care iubea atât de mult libertatea cu toate bucuriile ei, copilul care îşi dorea atât de multe de la viață şi visa aşa de frumos... DA, eu copilul aveam doar 12 ani şi câteva luni, am ajuns prizonierul acestei cumplite boli, toate pentru mine stingându-se; acolo, în adâncul sufletului meu, eram neputincios în fața situației în care eram. Nici lacrimile, nici strigătele mele disperate nu mă mai puteau ajuta, eram ca o epavă gata să se scufunde. Oricât de fragedă era vârsta la care am trecut prin aceste crunte încercări, am înțeles crudul adevăr, şi anume că n-am să mai merg pe picioarele mele niciodată şi că voi rămâne imobilizat la pat tot restul vieții mele.

Doamne, cât de greu mi-a fost şi cât de multe am avut de suferit, cum stăteam numai pe spate, a început să mă doară spatele şi pe alocuri mi-au apărut pete roşii ce mă anunțau că pătimirea nu m-a părăsit. Uneori atât de tarea mă durea, încât aveam impresia că stau culcat pe jar de foc, săraca mama, avea mare grijă de mine, mereu era lângă mine şi mi-ar fi dat orice numai să nu sufăr şi să nu mă chinuiesc, m-ar fi smuls din ghearele acestei nedreptăți. Vedeam lucrul acesta, ea suferea poate mai mult ca mine, o surprindeam uneori cum plânge şi cum încerca din toate puterile să ascundă lucrul acesta față de mine. Îmi era tare greu s-o văd suferind alături de mine, dar ea mă încuraja mereu şi îmi dădea speranțe. Aşa cum am mai spus, eu nu mai puteam mânca cu mana mea, mama îmi dădea să mănânc, o mai ajutau şi ceilalți frați, dar mama zi şi noapte era alături de mine. Cum nu prea aveam ce face, am început să citesc, citeam tot ce prindeam, trecea şi timpul mai uşor şi aveam o ocupație, nici nu mă mai gândeam atât de mult la mine şi la situația mea.

Dar cum un rău nu vine niciodată singur, pe lângă el aducând şi altele, aşa a fost şi în cazul meu. Cu toate încurajările celor din jur, alături de promisiunile că voi fi trimis în altă țară unde sigur o să mă fac bine, eu eram foarte disperat. Părinții mei au cheltuit foarte mulți bani cu mine, au început necazuri şi greutăți în sânul familiei, erau multe probleme pe care nu pot să le descriu aici. Oricum, eu sufeream foarte mult din această cauză, simțindu-mă din ce în ce mai mult o povară pentru ai mei. Într-o zi, fiind singur, ascultam la radio muzică, televizor nu aveam. Afară era soare şi era tare frumos, auzeam copiii cum se joacă. Casa noastră fiind chiar lângă şosea, încercam să strig la ei să vină pe la mine, uneori chiar veneau şi îmi era tare drag să stau de vorbă cu ei. Alteori, jucam şah sau cărți, în felul acesta trecea timpul mai uşor şi mă simțeam mai bine. În acea zi însă, din păcate, nimeni nu mă auzea, am început să plâng gândindu-mă că eu n-am să mai pot merge şi nici să mă mai joc cu ceilalți copii. Conştientizam că nu voi mai putea merge la şcoală, era un roi de întrebări fără răspuns ce îmi invada sufletul bântuit de tristețe şi de apăsare. Disperarea m-a cuprins din toate părțile, am început să-

mi pun întrebări, la ce foloseşte viaţa dacă eu sunt aşa cum sunt, pentru ce să mai trăiesc şi să mai sufăr atât. Îmi spuneam că totul e în zadar, pentru că oricum aşa voi rămâne mereu. Multe lucruri mă cercetau în momentele acelea. Iar de la gând la faptă n-a fost decât un pas: am luat hotărârea să-mi pun capăt zilelor de calvar pe care le întrezăream. Inima mea rătăcită de suferinţă îmi spunea că în felul acesta scap de toate necazurile şi că nu voi mai fi o piedică pentru tihna alor mei. Aşa era cugetul meu atunci: dacă mă risipesc în neant, scap de toate.

Dar n-a fost să fie aşa cum credeam eu. Bineînțeles că nu am spus nimănui ce aveam de gând să fac, am aşteptat resemnat momentul când să pun în practică planul meu de renunțare. De multe ori noi nu ştim ce vrem şi nici ce ne dorim de la viață, nu ne dăm seama de valoarea noastră în sine, ca ființe şi nici de cât de mare preț are viața pentru noi, DUMNEZEU NE-A DAT VIAȚA ŞI DOAR EL SINGUR ARE DREPTUL SĂ NE-O ŞI IA, NOI OAMENII AVEM DREPTUL SĂ NE DUCEM POVARA PÂNĂ LA CAPĂTUL DRUMULUI, INDIFERENT DE CÂT DE MARI NE SUNT GREUTĂȚILE ŞI ORICÂT DE MARE NE ESTE SUFERINȚA...

Din păcate, eu nu cunoşteam acestea pe atunci, eram slab sub povara greutăților, slab şi foarte disperat. Dar cum DUMNEZEU are mereu grijă de noi, cu ale Sale lucrări, pe care noi nu le cunoaştem, tot aşa a avut grijă şi de mine şi de sufletul meu. De trei ori am încercat să-mi iau viața şi tot de atâtea ori n-am reuşit, de fiecare dată am scăpat ca prin urechile acului. Acuma ştiu că este un păcat mare să-ți iei viața, e un păcat strigător la cer.

VIAȚA e un dar, cel mai frumos şi mai de preț dar pe care l-a primit omul de la Dumnezeu, e tot ce poate avea omul mai de preț aici pe pământ, pot spune. Firul de viață din noi e darul suprem de care trebuie să avem mare grijă şi să-l prețuim ca pe cea mai scumpă comoară.

Din păcate, omul, sub povara greutăților, cu sufletul pustiu şi împovărat de suferință, ajunge pană acolo încât să creadă că singura modalitate pentru a scăpa de starea lui este să îşi curme viața...

ACEASTA VINE DIN NECUNOAŞTEREA DRAGOSTEI ŞI A IUBIRII LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE NOI, OAMENII. E O IUBIRE FĂRĂ DE MARGINE, ÎN CARE SUNTEM CUPRINŞI CU TOȚII, INDIFERENT CINE SUNTEM, CUM ARĂTĂM SAU CE AVEM PE ACEASTĂ LUME.

Chiar într-o asemenea situație mă găseam eu în momentele când am încercat să-mi curm firul plăpând al vieții, ştiam de la mama că există un Dumnezeu care ne-a creat şi căruia trebuie să ne rugăm, să-i mulțumim pentru faptul că ne-a adus aici, alături de ceilalți trecători prin această lume. Şi, bineînțeles, să nu facem rele. Dar pe atunci eu încă nu-l cunoscusem, era doar o poveste ce-mi liniştea sufletul. NU L-AM CUNOSCUT ŞI NU CITISEM MAI PE LARG DESPRE EL ŞI DESPRE LUMEA SPIRITUALĂ...

Speriat şi dezorientat, am trecut şi peste acest obstacol din multele care au fost şi care au urmat pe parcursul vieții mele. Au trecut astfel câteva luni de la episodul pe care l-am descris mai sus, starea mea s-a înrăutățit până acolo încât nu mai puteam mişca aproape nimic, stăteam culcat doar pe spate, am ajuns până acolo încât nu mai puteam să stau nici în şezut şi nici în vreo altă poziție, singura modalitate în care puteam să stau şi în care nu aveam dureri, cu condiția să nu mă mişc era să stau culcat pe spate.

CREDEȚI-MĂ, îmi era foarte greu, pentru mine părea totul pierdut în această lume, nu aveam niciun chef de viață, nici o bucurie, nimic, chiar nimic nu mă făcea să uit fie şi pentru o clipă de situația în care ajunsesem. Speranța că o să mă fac iarăşi bine se stinsese de mult timp, nu aveam încredere în nimeni şi în nimic, pur şi simplu eram pierdut într-un imens deşert de singurătate, un labirint al lacrimilor şi al durerii. Toată ziua stăteam în casă, chiar dacă uneori încerca mama să mă scoată până afară, nu doream lucrul acesta, mă simțeam tare prost şi îmi era ruşine când se uita vreun curios la mine. Şi cum toate acestea nu îmi erau de ajuns, am mai trecut printr-o grea suferință.

Era o zi frumoasă de primăvară. Mama, ca de obicei, cu blândețe şi cu vorbe frumoase, încerca să mă convingă să ies afară la soare. Cu chiu, cu vai am acceptat să ies. Nu mai ieşisem afară de mult timp. Doamne, niciodată n-am să uit ziua aceea. Cu grijă, mama m-a luat în brațe şi m-a dus afară, chiar mi-a aranjat un loc unde să stau. Poate nu mă veți crede, voi ce zăboviți peste aceste rânduri, dar la primul contact cu soarele nici n-am putut deschide ochii. Abia după câteva minute bune am putut sta cu ochii deschişi. Doamne, ce frumos era, simțeam cum soarele mă încălzeşte, parcă mă mângâia cu razele lui călduțe, se auzea ciripit vesel de păsărele, iar în jurul meu... libertatea, o libertate de care eu nu mă mai puteam bucura. Poate e un dar trecut de toți ceilalți cu vederea, însă pentru mine, cel care o perioadă de timp am stat numai prin spitale şi în casă, această ieşire însemna foarte mult.

A trecut o oră, au trecut două şi eu mă simțeam foarte bine, acum nu mai doream să merg în casă. Mama îmi tot spunea că deocamdată îmi este destul şi că o să mă mai scoată şi în alte zile, să nu mai zăbovesc atunci, că nu-i bine şi nu cumva să pățesc ceva, însă eu simțindu-mă bine şi văzând atâta frumusețe în jurul meu, o rugam să mă mai lase măcar o oră. Am ieşit afară pe la ora zece dimineața şi abia spre seară am intrat înapoi în casă. Sincer, în aceea zi parcă am uitat de toată suferința mea, într-adevăr a fost o zi frumoasă, însă în momentul când am intrat în casă, după câteva minute eram atât de umflat la față, că nici nu mai puteam deschide ochii, iar pielea de pe față şi de pe mâini a început să crape. Doamne, ce chin şi durere au mai fost pe mine!

Mama, săraca, s-a speriat foarte tare şi a mers repede după doctor. Bineînțeles că doctorul a venit, mi-a dat nişte medicamente şi mi-a zis că totul o să fie bine, dar să nu mai stau afară mai mult de o oră pe zi.

Ce să zic, din cauză că am stat atâtea ore afară, am făcut insolație. După această întâmplare n-am mai ieşit o bună perioadă de timp. Din nou gânduri negre îmi treceau prin cap.

La noi în sat era un preot foarte de treabă şi avea un suflet tare bun, venea uneori în vizită pe la mine şi îmi povestea despre credință şi despre răbdare, despre unele întâmplări şi personaje biblice, de care, sincer, eu nu ştiam nimic. Cu vocea lui caldă şi blândă, mă încuraja mereu, spunându-mi că DUMNEZEU e bun, plin de dragoste şi iubire de oameni şi că El are grijă de fiecare şi nu-l lasă la greu. Normal că-mi plăcea să-l ascult şi uneori vorbele lui îmi făceau mult bine, dar alteori mă întrebam sub impactul părintelui, eu cu ce-am greşit, ce păcate am săvârşit, de ce m-am îmbolnăvit şi de ce am ajuns în starea în care sunt.

Desigur, eu nu-i spuneam frământările mele, dar mă durea foarte mult faptul că uneori nu-l înțelegeam, nu înțelegeam sensul cuvintelor sale şi nici semnificația lor. Totuşi, chiar şi cu ezitările mele, părintele Berbecaru Isidor a fost un mare sprijin pentru mine, atât moral şi spiritual cât şi din alt punct de vedere. De-a lungul anilor a fost mereu alături de mine şi m-a sprijinit foarte mult şi pentru toate acestea, îi rămân veşnic recunoscător. BUNUL DUMNEZEU SĂ-I DEA SĂNĂTATE, ZILE SENINE ŞI FERICITE, IAR DRAGOSTEA ŞI BINECUVANTAREA LUI DUMNEZEU SĂ SE REVERSE PESTE EL...

Zilele treceau una câte una, eu eram acelaşi copil trist şi cu sufletul îndurerat. Zadarnic plângeam şi tot zadarnice au rămas şi încercările celor din jur, care se străduiau să mă consoleze şi să mă facă să cred că poate mai sunt speranțe ori vreun tratament care să mă facă bine. Însă eu ştiam crudul adevăr, îl simțeam acolo, undeva în adâncul inimii mele, mai ales că boala şi-a spus cuvântul asupra stării mele sufleteşti.

Incredibil, dar adevărat, aşa cum a apărut de repede şi de surprinzător, tot aşa a şi dispărut după câtva timp de la venirea mea de la Băile Felix... Însă cert era că eu eram imobilizat la pat, cu toate încheieturile anchilozate. Odată cu dispariția bolii, au dispărut şi durerile, mai simțeam durerea dar nu atât de intens ca înainte.

Intr-o bună zi am primit o carte cadou. Era Mica Biblie, o carte frumoasă şi cu multe poze, un fel de Biblie pentru copii.

Uitându-mă la poze şi citind ici-colo, m-a cuprins curiozitatea şi m-am hotărât s-o citesc pe toată. Încet şi cu stăruință, am început să citesc filă după filă, citeam şi parcă nu-mi venea să mă mai opresc. Găseam în această carte nişte lucruri şi nişte personaje foarte frumoase şi tare misterioase. În nicio carte din câte am citit n-am mai găsit aşa ceva.

Dacă până atunci citeam din plictiseală şi doar ca să-mi mai abat gândurile negre, acum simțeam nevoia să citesc, îmi plăcea şi undeva în adâncul sufletului meu simțeam că încolțeşte şi renaşte pentru mine o mică şi firavă speranță. Spun aceasta pentru că într-adevăr simțeam că se petrece ceva cu mine, era un sentiment ciudat şi necunoscut pană atunci. Pentru prima dată de când eram bolnav simțeam ceva în interiorul meu, ceva plăcut şi liniştitor, care mă făcea să mă simt bine. Era un fel de curiozitate, amestecată cu plăcerea şi dorința de a găsi şi descoperi tainele şi necunoscutul acestei cărți sfinte. Intr-adevăr, pentru mine era ceva nou, nu mai citisem asemenea cărți, efectiv era ceva plăcut să citesc despre dragoste şi iubire, despre răbdare, smerenie şi credință. Despre cum trebuie să fie omul în viața de zi cu zi şi despre foarte multe subiecte interesante care m-au captivat atât de mult încât am citit aceasta carte de mai multe ori. Au trecut câteva zile, iar eu în tot acest timp, cugetam la toate cele citite, nu mă interesa nimic ce se întâmplă în jurul meu, mereu mă gândeam cum aş putea descoperi tainele şi necunoscutul acestei cărți. Intuiam că acolo undeva, chiar în acel necunoscut tainic şi misterios

voi găsi alinarea şi bucuria sufletului meu. Nu ştiam despre ce este vorba, cum am mai spus, nu înțelegeam rolul personajelor din carte, cu toate că am citit-o de câteva ori. Ştiam un singur lucru însă: că dacă voi descoperi şi descifra tainele din această carte, voi găsi în paginile ei lucruri frumoase, voi găsi liniște şi pace, nu resemnare. Da, simțeam că acolo undeva se găseşte leacul pentru suferința mea. După mai multe discuții şi dezbateri pe această temă, m-am hotărât să citesc integral BIBLIA. Cum am mai spus, Mica Biblie pe care eu am citit-o, era mai mult pentru copii, normal erau doar fragmente din Biblie.

Aşa că într-o zi m-am apucat să citesc toată Biblia, pe cea mare, cu toată înțelepciunea şi învățăturile ei. Cu răbdare, (aveam tot timpul din lume), am început să citesc în fiecare zi şi, puțin câte puțin, am citit-o până la sfârşit. Chiar şi după ce am terminat de citit această minunată carte, încercam să fac în aşa fel încât să citesc aproape în fiecare zi câte un capitol sau măcar câțiva Psalmi...

De foarte multe ori în viață trecem prin momente triste, poate chiar dramatice, ne simțim singuri şi părăsiți, într-o uitare apăsătoare a semenilor. Poate chiar suntem singuri, lipsiți de dragostea şi de ajutorul celor din jur. Această stare ne face să credem că pentru noi, aici în această lume totu-i pierdut, că totu-i în zadar şi că nu mai avem nici-o şansă, nici-o scăpare. Zâmbetul şi bucuria de altădată se preschimbă în plâns şi în lacrimi amare. Nu de puține ori simțim că şi ultima licărire de speranță moare acolo undeva în ultime pâlpâiri, în adâncul sufletului nostru.

Da, e un mare şi trist adevăr, se întâmplă toate acestea şi multe altele în societatea pe care o numim modernă, cea în care foarte mulți încearcă să fie ceea ce nu sunt, încearcă prin orice mijloc să ajungă acolo sus, în vârful societății, uitând de prieteni şi de cele mai elementare sentimente: morala, iubirea aproapelui, sinceritatea, bunătatea şi nu de puține ori uită să fie OAMENI în adevăratul sens al cuvântului.

Uităm de prea multe ori care este adevăratul scop al vieții, sensul ființării noastre aici pe pământ, ne credem mari şi puternici fiindcă avem bani şi nu ştim ce este suferința pentru ceilalți. Ne urâm unul pe altul şi nu de puține ori rănim adânc pe semenul de lângă noi, chiar ne simțim bine făcând lucrul acesta. Din păcate, nu ne dăm seama că încet, dar sigur, ne afundăm în mocirla fărădelegilor, iar sufletele noastre se fac negre şi întunecate de păcate.

OAMENI BUNI, PRIETENI DRAGI, orice necaz ați avea, cât de mare v-ar fi suferința şi povara ce vă apasă pe umeri, chiar de-ar fi să cădeți şi să vă târâți sub greutatea problemelor, niciodată să nu vă dați bătuți şi să nu abandonați lupta: citiți Biblia, Sfânta Scriptură. Acolo veți găsi răspuns la roiul întrebărilor ce vă frământă. Tot acolo veți găsi pacea şi alinarea de care aveți nevoie ca să vă mângâiați sufletul tulburat. Acolo e Cuvântul lui DUMNEZEU, care e bun, frumos şi plin de dragoste. EL te învață ce să faci, îți dă putere şi speranță să mergi înainte, până la capătul drumului, într-acolo unde vei găsi o lume mai bună, mai frumoasă şi mult mai curată, spiritual bineînțeles.

Am făcut o mică paranteză referitor la ce am scris mai sus pentru că într-adevăr în momentul în care am terminat de citit şi după mai multe luni de studii şi de meditații amănunțite, am descoperit o lume nouă, pot spune total diferită de lumea în care am trăit pană atunci. Normal că în interiorul meu s-a produs ceva, am înțeles că mai există o şansă şi pentru mine. Deoarece am înțeles că DUMNEZEU ne iubeşte pe toți în aceeaşi măsură, El nu ne vrea pieirea şi nu vrea să ne vadă suferind. Doar că de multe ori ne încearcă credința şi dragostea pentru El tocmai prin aceste suferințe de care avem parte pe această lume. Mai mult, mi-am dat seama că lumea nu este doar a celor care o parcurg cu picioarele, a celor care sunt sănătoşi şi nu cunosc durerea, această lume este şi a celor care o trăiesc privind-o cu ochii sau simțind-o cu sufletul. Nu de puține ori tocmai aceştia din urmă o trăiesc mai intens, cu mai multă bucurie sufletească şi chiar luptă pentru fiecare clipă şi pentru fiecare fărâmă de viață. Eu personal tocmai prin această suferință a mea l-am cunoscut pe DUMNEZEU şi m-am apropiat cu sufletul de el.

Pe această temă am să scriu mai pe larg mai încolo, acum însă voi încerca să-mi depăn şirul întâmplărilor mele prin viață. Logic că odată cu această minunată întâlnire am devenit alt om. Eu, cel care mereu încercam şi mă gândeam cum să scap de viața aceasta, eu, cel care plângeam mereu şi eram în culmea disperării...

De necrezut, însă pe deplin adevărat: am devenit alt om, aveam o poftă nebună de viață, încercam să mă bucur de fiecare zi, făceam tot posibilul să mă integrez în societate, au început să vină pe la mine tot mai mulți prieteni. Ne simțeam bine împreună şi inventam tot felul de jocuri hazlii, chiar foarte mulți s-au mirat de ceea ce se întâmplă cu mine, ştiindu-mă un plângăcios care prefera singurătatea. Acum eram vesel şi fericit.

Anii au trecut unul câte unul presărați cu greutăți şi obstacole de tot felul, însă eu am luptat şi am mers înainte, ştiam că nu sunt singur, ştiam că am de partea mea ajutorul şi dragostea lui DUMNEZEU .

În general, viața mea a devenit o luptă continuă. Am să încerc să relatez o întâmplare prin care am trecut şi în care nici în ziua de azi nu îmi dau seama ce anume s-a întâmplat cu mine.

Trecuseră vreo zece ani de când eram bolnav la pat şi în tot acest timp am mai avut unele probleme cu sănătatea din cauza că stăteam doar culcat pe spate, însă nici una atât de gravă ca pe cea pe care am să vi-o relatez.

Era cam prin luna martie când, într-o zi, am început să fac febră mare şi să tuşesc, cu toate că am luat medicamente, tuşeam fără încetare şi nu mai puteam mânca nimic. Văzând că starea mea se înrăutățește tot mai mult, am chemat-o pe doamna doctor şi am întrebat-o dacă n-ar fi bine să mă internez în spital. Dânsa mi-a spus că deocamdată nu e cazul şi că trebuia să-mi continui tratamentul acasă. Astfel a mai trecut o săptămână, din păcate fără niciun rezultat, respiram foarte greu iar pieptul şi spatele mă dureau îngrozitor, aproape că nici nu mai putea vorbi.

Sincer a fost prima dată în viață când simțeam că nu mai am nici-o şansă şi că voi muri. Eram atât de slăbit, de epuizat încât aproape că nu recunoşteam persoanele din jurul meu. Mama, văzând situația în care eram, a chemat preotul să-mi facă sfânta spovedanie şi un fel de "rugăciune" în cazuri mai grave. Normal că preotul a venit, cum am mai spus era un om foarte credincios şi foarte sensibil la necazurile altora. Împreună cu câțiva vecini s-au pus în genunchi şi s-au rugat cam 2-3 ore. În tot acest timp, eu stăteam cu ochii închişi şi mă rugam în gândul meu, mă rugam la DUMNEZEU să îmi dea putere să merg mai departe, să trec şi peste acest obstacol care s-a ivit în drumul meu.

Îmi era tare frică şi nu doream să mă sting. După câtva timp am aflat că doamna doctor le-a spus alor mei că doar o minune o să mă scape de la moarte - totuşi până dimineața totul s-a sfârşit pentru mine – (era seara în jur de ora 7). După plecarea preotului, am simțit o mare oboseală în tot trupul meu ostenit, nu doream altceva decât să adorm, ceea ce s-a şi întâmplat. Niciodată nu-mi voi putea explica ceea ce a urmat după aceea. Îmi amintesc doar că am închis ochii şi am rămas singur în cameră, încercam să adorm, dar nu puteam, auzeam în jurul meu tot felul de zgomote ciudate. La un moment dat am simțit că cineva mă ia de o mană, când am deschis ochii, am văzut lângă patul meu un om îmbrăcat în alb care mi-a spus: „Vino cu mine!”. Dintr-o dată am simțit că o parte din mine pleacă undeva, mi-am revăzut aproape instantaneu copilăria şi locurile pe unde umblam când eram copil. Ciudat era faptul că se făcea că umblu pe picioarele mele, strigam de bucurie şi încercam să le spun celor pe care îi întâlneam că sunt sănătos şi că pot să merg iarăşi pe picioarele mele. Doar că nimeni din jur nu răspundea bucuriei mele, era o mulțime de oameni în jurul meu, dar toți erau tăcuți. La un moment dat m-

am trezit pe un câmp frumos cu iarbă şi cu o mulțime de flori, era soare şi era tare frumos acolo.

Surprinzător, într-o parte a acelui loc frumos era o vale iar dincolo de acea vale (locul respectiv îmi era foarte cunoscut pentru că pe acolo adesea umblam după ciuperci) era totul întunecat şi din acel întuneric se auzeau o mulțime de strigăte care mă chemau pe nume. Văzând că din mulțimea de oameni de care eram înconjurat nu-mi răspunde nimeni, am pornit spre acel întuneric. În momentul când m-am apropiat de valea care despărțea cele două locuri, omul care mă însoțise în tot acest timp, mi-a zis: ”Nu te duce încă, nu ți-a sosit ceasul”. După care am revenit la mine în cameră, el şi-a luat rămas bun de la mine spunându-mi că ne vom revedea şi a plecat. Când am deschis ochii era ziuă, ceea ce m-a uimit pe mine şi pe cei din jurul meu, era faptul că îmi crescuse barba de parcă nu m-aş fi bărbierit de câteva luni bune. Am uitat să spun faptul că, cu o zi înainte fusesem bărbierit.

Primul lucru a fost să cer să mănânc, după care am căzut într-un somn adânc pană seara la ora 5.

Mereu m-am întrebat ce anume s-a întâmplat cu mine în acea noapte, de ce mi-a crescut aşa de tare barba, cine a fost cel care m-a condus în peregrinările mele.

Cert este că marea minune s-a întâmplat, după doar câteva zile mi-am revenit şi am simţit cum se întoarce iarăşi viaţa în trupu-mi ostenit de atâtea nevoinţe. Nu sunt vorbe goale şi nici închipuiri, acesta-i purul adevăr. Martori îmi sunt vecinii care s-au rugat pentru mine, părintele Berbecaru şi chiar doamna doctor, care a rămas uimită cât de repede mi-am revenit.

Dumnezeu a avut grijă de mine, credința puternică şi rugăciunea fierbinte au învins boala şi au alungat răul din trupul meu. Foarte mulți dintre noi ne credem creştini prin simplul fapt că ne rugăm şi mergem la biserică. Nu vreau să rănesc pe nimeni, Doamne fereşte, dar eu cred că nu e de ajuns doar atât. Uneori o spunem tare uşor, fără să stăruim cu inima în vorbele noastre: „da, cred în Dumnezeu" şi din păcate ne oprim aici, la nişte simple vorbe. Eu însumi la început aşa am fost, dar mi-am dat seama că nu trebuie să mă opresc aici. În ciuda faptului că eram bolnav, imobilizat la pat, am început să-L iubesc pe Dumnezeu, să-L caut mai mult, să ştiu cât mai multe despre EL.

Am ajuns să Îl simt în ființa mea, în viața mea. Şi în cea mai grea singurătate, în cele mai grele încercări, ştiam că este cu mine şi că nu mă lasă singur. Nu ştiu ce cred alții, dar convingerea şi mărturisirea mea este că Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, ne-a dăruit tot ce avem nevoie pe lumea aceasta, ne-a învățat iubirea şi dragostea, ne-a învățat cum să trăim în armonie şi în smerenie unii cu alții. Iar noi, oamenii ce am făcut: L-am trădat şi l-am mințit prin propria noastră purtare, cu toate acestea, Dumnezeu pentru a ne arăta dragostea lui supremă şi nemărginit de mare, ni L-a dat pe fiul Său Iisus Hristos drept jertfă, ca să ne scoată din robia şi din întunecimea păcatului.

Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, a venit în lume şi a trăit ca şi un om de rând, s-a născut într-o iesle şi nu în palate luxoase, prietenii Lui au fost oamenii săraci şi cu probleme, bolnavii şi toți aceia care căutau mântuire pentru sufletele lor. Iisus a venit în lume ca să ne aducă pacea şi ca să ne arate calea care duce în împărăția Tatălui ceresc spunând: "veniți la mine cei trudiți şi împovărați şi Eu vă voi da odihnă sufletelor voastre", El ne-a chemat pe toți arătând în felul acesta că înaintea lui Dumnezeu nu contează nici frumusețea, nici bogăția şi nici cine eşti în ordinea lumească. Înaintea lui Dumnezeu contează să ai un suflet bun, frumos şi curat, toate frumusețile şi bogățiile acestei lumi sunt trecătoare. Vor pieri şi se vor spulbera toate comorile de pe întreg pământul, toate la un loc nu au preț aşa de mare cum are preț sufletul curat înaintea lui Dumnezeu. Dacă suntem creştini chemați să încercăm pe cât posibil să ne păstrăm sufletele frumoase şi primenite înaintea lui Dumnezeu, atunci să încercăm să luptăm împotriva răului şi împotriva a tot ceea ce poate face rău.

Dacă Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, cel care nu a avut nici urmă de păcat, a fost răstignit şi pironit pe cruce spunând doar atât: "TATĂ, IARTĂ-I CĂ NU ŞTIU CE FAC ", oare noi de ce nu ştim să-l iertăm pe aproapele nostru? Cu toate că şi noi la rândul nostru greşim şi păcătuim şi nu suntem perfecți, de ce uneori lăsăm mândria să ne întunece mintea şi facem rău, aducem lacrimi pe obrajii celor ce se află lângă noi şi nu le dăruim binele? De ce nu ştim să întindem o mână de ajutor celui slab şi năpăstuit de soartă, de ce nu ştim să ne smerim ca să ne înălțăm, de ce credem că suntem cineva, când de fapt fără Dumnezeu nu suntem decât pulberea pământului?

Iisus Hristos a spus aceste cuvinte: "să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit eu".

Veniți să vedem unde începe dragostea noastră şi unde se termină. Uneori mă doare sufletul când văd în jurul meu atâta răutate. Nu se mai înțeleg copiii cu părinții, nici frate cu frate, şi nici vecin cu vecin, de parcă dragostea şi respectul au dispărut cu desăvârşire şi totul e parcă fără cale de întoarcere, lăsând loc urii şi violenței. Îmi vine greu să cred - dar, din păcate, acesta este tristul adevăr - că oamenii sunt mai atraşi de partea firii pământeşti a răului decât de partea cea bună care este dragostea şi iubirea în Dumnezeu. Pentru un petec de pământ sau pentru un bun material trecător se ajunge prin tribunale, unde oamenii se judecă ani de zile… (ştiu cazuri când persoana în cauză a murit şi încă procesul nu s-a terminat.) Deşertăciunea deşertăciunilor...

Iisus a spus următoarele: "căutați mai întâi împărăția cerurilor şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra; nu vă strângeți comori aici pe pământ unde ruginesc şi vi le fură hoții, strângeți mai bine comori în împărăția lui Dumnezeu, unde nu ruginesc şi nu vi le fură hoții"

„Cereți și vi se va da, strigați și veți fi auziți, bateți și vi se va deschide, căutați și veți găsi."

Doar Dumnezeu ştie de ce avem nevoie aici pe pământ, ne ştie necazurile şi problemele, bucuriile şi toate neajunsurile; însă, în acelaşi timp, EL aşteaptă să ne rugăm cu smerenie şi cu multă credință. Atunci când ne rugăm, trebuie s-o facem din suflet şi cu credință tare şi să credem cu adevărat că Dumnezeu ne va ajuta şi că va fi alături de noi. Domnul spune: ”când te rogi, du-te în cămăruța ta şi te roagă în ascuns, sigur că domnul te va ajuta dacă vei şti să fi smerit şi sincer. Biblia relatează foarte multe întâmplări în care, cu toate că au păcătuit şi au fost împovărați de păcate, unii oameni au fost vindecați de boli foarte grave, tocmai prin credința lor sinceră şi curată față de Dumnezeu. Dar mai este ceva foarte important. Credința fără fapte este moartă în ea însăşi. Pe lângă credință trebuie să avem fapte, tocmai prin faptele noastre bune vom arăta credința pe care o avem, zadarnic avem credință şi nu avem fapte, şi tot zadarnic ne sunt faptele, dacă n-avem credință. Dacă un prieten vine la tine şi îți bate în poartă, tu dacă vezi că e un prieten bun şi crezi în această prietenie, îi deschizi poarta şi te bucuri, dar dacă e unul în care n-ai încredere şi nu-ți place de el, normal că nu-i deschizi poarta...

La fel şi ISUS vine la poarta sufletelor noastre şi bate în fiecare zi, în fiecare clipă. Din păcate puțini sunt oamenii care, cu adevărat cred în EL CA ÎNTR-UN PRIETEN ADEVĂRAT. Şi cu bucurie şi cu multă dragoste, îi deschid larg poarta sufletului. Dumnezeu ne încearcă de foarte multe ori credința şi răbdarea, căci aşa cum stă scris, „cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit, cine nu, va fi osândit”.

E firesc, cu toții greşim, suntem oameni supuşi greşelilor, nimeni nu-i perfect. Important este să învățăm din greşelile noastre, din slăbiciunile noastre. Şi cu multă răbdare şi încredere să mergem înainte, indiferent de situația noastră, de neputințele noastre, de greutățile de fiecare zi. Nu trebuie să ne dăm bătuți şi nici să ne lăsăm învinşi. Surprinzător, după fiecare întâmplare de genul celei pe care am relatat-o mai sus, mă întăream spiritual tot mai mult, iar sufletul meu, cugetul şi gândurile mele erau cuprinse de tot mai multă linişte şi pace. Viața, în general, îmi părea tot mai frumoasă şi mai interesantă. Am început să gândesc pozitiv, eram tot mai încrezător în puterile mele, ba chiar am început să ies mai des din casă, bineînțeles ajutat de nişte prieteni. Nu aveam cărucior, singura posibilitate era să mă deplasez pe distanțe mai mari cu maşina. Aveam nişte prieteni care aveau maşină şi din când în când veneau şi mă duceau la câte o plimbare. Normal că îmi era drag să merg cu maşina, în primul rând pentru faptul că nu mai stăteam doar în casă şi tot imobilizat la pat, apoi aceste plimbări mă făceau să uit de multe gânduri negre. Dar îmi mai plăcea ceva, chiar foarte mult: aveam nişte prieteni care

creşteau cai. Aşa se face că într-o zi ne-am propus să mergem la pădure cu căruța. Cum am mai spus, aici la noi, în Botiza este tare frumos şi multă lume iese duminica sau în sărbători la pădure, la iarbă verde, cum se mai spune.

Într-o duminică, s-au strâns mai mulți prieteni, au venit la mine acasă şi fără prea multe vorbe, eram deja în căruță în drum spre pădure.

Doamne, doamne, dar cât de frumos a fost! Când am revăzut pădurea şi frumuseţile ei, când i-am simţit din nou freamătul şi adierea vântului ce făcea să tremure uşor frunzele, ciripitul păsărelelor şi toată acea libertate din jurul meu! Atunci, mai mult ca oricând, mi-am dat seama cât de mult preţuieşte libertatea şi ce mult mi-a fost astfel luat mie... A fost prima mea plimbare la pădure de când eram bolnav, au mai urmat şi altele, dar pe aceea n-am s-o uit niciodată. A fost atât de frumos şi de plăcut, încât spre seară am plecat cu o umbră de tristeţe în suflet... Poate că abia atunci am înţeles că între natură, om şi Dumnezeu se înfiripă o legătură tainică şi misterioasă. Eu, cu siguranţă, am simţit-o atunci, şi de multe ori după aceea. Cu greu sau poate că uşor, anii treceau unul câte unul, aveam o familie frumoasă care mă ajuta cu multă dragoste, aveam prieteni şi vecini care mă vizitau şi care erau alături de mine. Dar cu toate acestea, deseori mă gândeam la posibilitatea de a găsi undeva medicamente pentru boala mea. Mai aveam o frământare şi o mare îngrijorare şi anume ce se va întâmpla cu mine peste câţiva ani. Mi se derula în gând ziua când fraţii mei vor pleca fiecare la casa lui sau pe

drumul lui, la biata mama care avea şi ea probleme cu sănătatea. Dacă într-o bună zi nu va mai putea avea grijă de mine?

Uneori îmi era aşa milă de ea, că nu mai ştiam ce să fac. E greu să ai şase copii în casă şi unul ca mine bolnav la pat. O licărire de speranță a apărut după revoluție, nu am stat mult să mă gândesc, am scris o scrisoare Ministerului Sănătății, în care am relatat situația mea, cerându-le să mă ajute şi dacă exista vreo posibilitate să merg în străinătate, în speranța că acolo voi avea ceva şanse. Am spus printre altele în epistola mea că aş fi foarte fericit dacă aş putea măcar să mănânc cu mâna mea. Pentru mine acest lucru ar fi însemnat foarte mult. Nu ştiu cum au decurs lucrurile, dar la câtva timp după ce am trimis scrisoarea, am primit de la Baia Mare o alta în care mi se spunea că pe o anumită dată să mă duc la Cluj, pentru a fi internat. La data respectivă, împreună cu mama şi părintele Berbecaru care avea maşină, am plecat la Cluj, unde am fost internat. Am stat internat două săptămâni, timp în care mi s-au făcut toate analizele. Cât am stat internat în spital, auzeam tot felul de zvonuri despre oameni care au fost grav bolnavi şi care, după ce au mers în străinătate la tratament, s-au vindecat şi sunt bine, despre unele drepturi pe care le-a dat noul guvern bolnavilor imobilizați la pat şi multe alte

veşti ce parcă îmi răsădeau speranță în suflet. O vorbă spune însă că vântul vine şi se duce, nimeni nu-l vede, doar îl aude. Aşa a fost şi cu mine. După două săptămâni de stat în spital, mi s-a spus că deocamdată trebuie să merg acasă, că momentan n-au posibilitatea să mă trimită la un spital în străinătate. Sigur că am rămas foarte surprins de vestea pe care am primit-o, surprins şi dezamăgit. Eram aşa de supărat şi de întristat, încât am început să plâng, acolo pe patul spitalului, singur şi cu inima sfâşiată de durere. Printre suspine şi lacrimi, am spus unei doamne doctor că vreau să rămân definitiv în spital şi să încerce orice medicament pe mine, chiar să facă experiențe cu mine, poate se va găsi ceva eficient şi pentru cumplita boală pe care o aveam eu în trup. Cu o voce caldă şi prietenoasă, acea doamnă doctor mi-a spus următoarele: „Domnule Petreuş, noi, medicii, facem tot ce este posibil pentru a-i ajuta pe cei suferinzi şi uneori ne doare sufletul când vedem că nu putem face nimic; suntem şi noi oameni, facem ce putem, dar vă rog să ne înțelegeți că nu putem să facem ceea ce ne cereți dumneavoastră. Avem şi noi suflet şi am depus un jurământ pe care trebuie să-l respectăm”. A mai spus

multe vorbe frumoase şi m-a făcut să înțeleg că într-adevăr e mai bine să merg acasă, unde să aştept ziua când se va putea face ceva pentru mine. Dânsa chiar mi-a promis că va face tot ceea ce este posibil să mă ajute să merg la tratament undeva în străinătate. Peste o zi, două, fără ştirea mea, a dat telefon părintelui Berbecaru să vină după mine, ceea ce s-a şi întâmplat. Mare mi-a fost mirarea să mă trezesc cu părintele în salonul meu. Dânsul mi-a spus că doamna doctor i-a telefonat să vină după mine şi că eu n-am vrut să plec acasă, că vreau să rămân definitiv în spital.

Nemaiavând ce face, am plecat din spital acasă cu părintele. Cu toate că pe drumul de întoarcere părintele m-a tot încurajat, eu eram trist şi abătut, nu puteam înțelege de ce pentru mine nu se poate face nimic. Chiar nu există pe lumea aceasta o posibilitate prin care să pot ameliora pe cât posibil situația în care mă găseam de atâta vreme? Roiuri de întrebări îmi tulburau gândurile, întrebări la care nu ştiam să răspund. Doar vocea părintelui mă trezea din când în când la realitate. După această întâmplare mă hrăneam cu speranța că poate totuşi voi primi vestea, că se poate face ceva şi pentru mine. Când am plecat din spital aşa mi s-a spus, că s-ar putea ca peste câtva timp să se ivească ocazia de a pleca în străinătate. Au trecut zile, au trecut apoi luni, chiar şi anul, iar eu aşteptam în zadar. Nicio veste, niciun semn, totul era doar tăcere, trecere şi aşteptare. Singurul lucru în această situație era să citesc cât mai mult Biblia, de fapt să revin la Cartea Sfântă ce mi-a fost mereu un sfetnic bun. Ştiam că nu aveam altceva de făcut decât sa mă întăresc spiritual, să mă vindec sufleteşte. Mi-am dat seama că aceasta este singura cale pe care trebuie să merg. Îmbrățișând această

cale, era singurul mijloc pentru a găsi puterea şi răbdarea de a învinge deznădejdea care s-a cuibărit în inima mea. Am înțeles, doamne a câta oară, că fizic, pentru mine, nu se mai putea face nimic, singura portiță de scăpare era, să-mi pun toată încrederea în Dumnezeu şi în ajutorul Lui. Ştiam că EL este alături de mine şi că nu mă va părăsi niciodată. Atunci am înțeles şi mi-am dat seama, cătă valoare, cât adevăr cuprindeau următoarele vorbe pe care le-a spus Domnul Iisus: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ŞI VIAȚA". (Ioan 14.6) .

La prima vedere, par nişte simple vorbe, dar câtă însemnătate au, câtă bogăție spirituală cuprind şi cât de mare este valoare lor. Fizic, da, eram bolnav, eram imobilizat la pat, nu puteam face nimic, însă aveam ceva neprețuit de partea mea. Vorbeam, auzeam şi aveam libertatea de a vedea lumea din jurul meu, eram liber să gândesc şi să realizez că cel mai important pentru mine şi pentru fiecare dintre noi, este să fim sănătoşi în mintea, în cugetul nostru, în sufletul nostru şi, de ce nu, în trăirea noastră. Odată, părintele mi-a spus: „Frate, grea cruce ai de dus, bolnav şi totuşi nu te plângi aşa de tare cum se plâng alții care sunt sănătoşi şi umblă pe picioarele lor. La aceste vorbe pline de căldură şi de încurajare, i-am răspuns următoarele: „Părinte, eu aşa bolnav cum sunt, nu am şi nu găsesc cuvinte pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu că aud, că văd şi pot vorbi. Pentru mine toate acestea sunt daruri de neprețuit şi datorită acestora putem găsi, chiar am găsit adevăratul scop al nostru pe pământ, valoarea noastră ca oameni şi putem găsi mântuire sufletului nostru”.

Aceasta mântuire n-o putem găsi şi nici avea decât prin singurul fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. Nu-i nimeni sub soare prin care să putem fi mântuiți decât prin IISUS HRISTOS. Biblia ne învață că în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți. Mai mult decât atât, este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu si oameni: Omul Isus Hristos. Mai departe, tot o dovadă biblică este şi cugetarea potrivit căreia la ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? (Matei 16.26). Un lucru foarte important pe care trebuie să-l reținem este: ”Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în Gheenă”(Matei 10.28). Sunt foarte multe dovezi care arată că Dumnezeu prețuieşte mai mult sufletul decât trupul, însă nu vreau să se înțeleagă greşit, şi anume că trupul nostru n-ar avea însemnătate, dimpotrivă, are, şi chiar foarte mare, pentru că tot Biblia ne arată următoarele: ”Nu ştiți că trupul vostru este Templu

Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care l-aţi primit de la Dumnezeu şi că voi nu sunteţi ai voştri, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." (1Corinteni 6.19-20). Aşadar, logic, atât trupeşte cât şi sufleteşte trebuie să facem tot ce este posibil pentru a ne păstra curaţi şi plăcuţi lui Dumnezeu. Roadele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Poate suntem surprinşi de câte fărădelegi are firea pământească, aşa că, cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. (Galateni 5.19-21)

Un lucru foarte important pe care trebuie să-l reţinem şi la care trebuie să ne gândim foarte profund, este că, făcând toate aceste lucruri de mai sus, nu facem altceva decât să ne îndepărtăm de Dumnezeu şi să urmăm calea celui rău, adică pe Satana, care este stăpânul tuturor relelor şi al fărădelegilor de pe pământ.

A doua parte este cu totul altceva, sunt lucrurile frumoase şi plăcute lui Dumnezeu şi anume roada duhului care este dată prin dragoste, bucurie, pace, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Ştiu că uneori mă repet în anumite subiecte, poate unii mă vor înţelege greşit şi mă vor critica, însă un lucru ştiu şi cred în el cu adevărat: tocmai aceste învăţături biblice, care sunt cuvintele şi învăţăturile lui Dumnezeu, m-au făcut să supravieţuiesc în această lume, să trec prin acest tumult al vieţii. Sunt 31 de ani de luptă continuă, 31 de ani în care n-am încetat lupta şi chiar dacă fizic sunt o epavă zdrobită şi măcinată de boală, am luptat mereu pentru a rămâne la suprafaţă, să nu mă scufund. Iubesc prea mult această viaţă, răsăritul şi apusul soarelui, florile, ploaia, zăpada, pădurea cu farmecul ei, tot ce mă înconjoară, natura cu toate frumuseţile ei, le iubesc şi îmi sunt tare dragi. Să nu credeţi că mi-a fost uşor, sau tare bine. Am trecut prin greutăţi şi necazuri foarte mari şi apăsătoare, uneori nu puteam nici să mai plâng, pentru că aproape că nu aveam lacrimi şi din această cauză am probleme acuma cu ochii. Sunt întâmplări şi trăiri pe

care nu vreau să le relatez aici, ele dor prea tare şi în sufletul meu au săpat răni adânci care nu se vor vindeca niciodată. Dacă nu aveam credinţă şi nesfârşită răbdare, eram de mult o amintire pentru toţi cei care mă cunosc. Apropo de cele relatate mai sus, haideţi să ne uităm în jurul nostru şi să vedem ce se întâmplă în această societate modernă. Din ce în ce mai multe crime şi violuri, familii întregi frânte din cauza alcoolului şi a violenţei, tineri care se droghează ori devin alcoolici la o vârstă foarte fragedă, părinţi bătuţi de propriii copii şi alungaţi din casă. Ceea ce este şi mai cumplit: am văzut persoane care din nişte nimicuri s-au sinucis şi multe alte rele pe care le săvârşeşte omul. Toate aceste lucruri îngrozitoare se întâmplă din cauză că aceste persoane au sufletele pustii şi rătăcite, necunoscându-L cu adevărat pe Dumnezeu.

E trist şi totuşi adevărat. De multe ori vedeam la televizor, (da, dragii mei părinți mi-au cumpărat unul în cele din urmă) emisiuni în care pur şi simplu se discută numai inepții din punctul meu de vedere. Sunt foarte mediatizate subiecte de genul: ce vedetă s-a îngrăşat sau a slăbit, cine cu cine s-a culcat, unde şi-au făcut vacanța cutare sau cutare.

Oameni buni, nu vreau să par răutăcios, dar de ce oare nu se fac emisiuni şi cu cei oropsiți de soartă? Sunt atâția oameni bolnavi şi bătrâni care n-au bani de medicamente, n-au hrană suficientă pentru ei şi familie, nu au bani pentru operații, şi din această cauză mulți şi-au pierdut viața. E absurd şi frustrant să-i vezi pe unii dând sfaturi despre ce să mănânci, cum să mănânci. Şi eu de pildă, de multe ori nu am bani să-mi cumpăr medicamente sau câteva banane, ce să mai zic de alte bunătăți. Televiziunea, presa, chiar guvernul, ar trebui sa facă mai multe pentru noi cei bolnavi, bătrâni şi săraci. Mai mult decât atât, niciodată să nu uitați, suntem şi noi oameni, avem şi noi sentimente, dorințe şi vise. Chiar dacă ştim că nu ni se vor împlini niciodată, noi continuăm să trăim cu ele în suflet, trăim cu amintirile şi din amintirile noastre, ştim să visăm frumos, chiar dacă aceste vise ne sunt spulberate şi ne sunt destrămate de crudul adevăr al realității cu care ne confruntăm zi de zi. Suntem săraci şi necăjiți şi nu de puține ori ne sunt încălcate cele mai elementare drepturi, suntem priviți de sus de unele persoane, de parcă noi n-am avea dreptul la această viață. Cu toate acestea avem ceva de mare preț,

suntem bogați spiritual, avem nesfârşită răbdare, chiar smerită răbdare. Uneori, în anumite împrejurări mai dramatice din viața noastră, dacă suntem răpuşi de povara greutăților şi cădem, nu rămânem acolo. Chiar dacă ne târam, tot mergem înainte şi nu încetăm lupta.

Voi încerca să merg mai departe cu şirul povestirii mele. Destinul, soarta, cum doriți să-i spuneți, mi-a pregătit noi încercări la care nici nu m-am aşteptat, nu puteam nici măcar bănui că mi se poate întâmpla ceva mai rău decât faptul că sunt bolnav. După revenirea mea de la Cluj şi după marea dezamăgire prin care am trecut, nereuşind să plec undeva în străinătate la tratament, am continuat să cred că poate într-o bună zi, cine ştie ce se poate întâmpla şi că o să reuşesc ceva – spuneam că aş fi fost foarte fericit dacă aş fi putut să mănânc cu mâna mea. Pe lângă atâtea necazuri, am avut şi marea surpriză, plăcută de această dată să primesc un cărucior. M-am bucurat tare mult, pentru că datorită acestui cărucior, puteam acuma şi eu să merg la plimbare, sau oriunde aş fi dorit. Plecam doar seara la plimbare cu nişte prieteni din vecini (sincer, ziua îmi era cam ruşine, deoarece se uitau oamenii după mine foarte surprinşi şi uimiți. Erau mulți care nu m-au văzut de ani de zile şi mulți se întrebau cum arăt, cum sunt, şi dacă pot vorbi, …curiozitate de om). Ce să zic, a fost foarte frumos şi plăcut în acelaşi timp pentru mine. Era în luna decembrie, era iarnă şi afară ningea foarte frumos. Cu

emoție şi cu o bucurie de copil, am plecat la o mică plimbare. Primul impact cu fulgii de nea, ce îmi cădeau necontenit pe față, a fost de nedescris, bulgăreala dintre prietenii care erau cu mine şi care se certau, care să mă ducă mai mult, luna şi mulțimea de stele ce străluceau aşa de frumos pe bolta cerului, practic totul mă făcea să mă simt ca într-o lume de basm şi de poezie. Eram foarte fericit şi mă simțeam, Doamne, după atâția ani, parcă mai liber şi mai vesel. Aceea a fost prima ieşire şi normal că au urmat multe altele. Într-o bună zi, mai bine spus într-o duminică, am luat hotărârea să merg la biserică, până în acea zi nu ieşisem decât seara. Bineînțeles, ajutat de prieteni, am plecat spre biserică. Aveam nişte emoții aşa de mari, încât nu mai ştiam ce să fac, sau ce să mai zic. Nu ştia nimeni că o să merg, nici chiar părintele. A fost o mare surpriză pentru toți să mă vadă intrând pe uşa bisericii, mai ales pentru părintele Berbecaru, care pentru câteva momente a întrerupt sfânta liturghie pentru a-mi face loc printre oameni, să pot merge în față. Era a doua zi de Crăciun şi biserica era plină ochi de oameni. Nu-mi dau seama dacă este cunoscut acest fapt, dar la noi în Botiza este o biserica mare şi foarte frumoasă. Ce să zic,

pentru mine a fost foarte frumos şi plăcut să fiu printre acei oameni, să asist la sfânta liturghie, chiar într-o zi aşa de importantă pentru toată creştinătatea. Din ziua aceea, am început să ies mai des, nu mă mai interesa ce spun oamenii şi nu îmi mai era ruşine. Chiar am avut plăcuta surpriză să îmi dau seama că erau foarte multe persoane, colegi din şcoală şi alte persoane pe care nu le cunoşteam care doreau să mă cunoască mai bine şi să afle cât mai multe despre mine şi despre necazurile prin care am trecut. Încet dar sigur, am început să mă integrez în societate, iar acest lucru a fost benefic pentru mine. În felul acesta am cunoscut foarte mulți oameni şi nu după mult timp am devenit foarte buni prieteni. Mulți mă vizitau acasă iar cu unii, făceam schimb de cărți. Uneori veneau şi îmi povesteau necazurile sau bucuriile lor, însă cel mai mult îmi plăcea când mergeam împreună la plimbare, atunci era multă veselie şi distracție. Dacă stau bine şi mă gândesc, atunci şi în următorii ani, a fost o perioadă foarte frumoasă pentru mine. Aveam o familie frumoasă, aveam foarte mulți prieteni şi un lucru foarte important pentru mine, aveam un mijloc de a mă putea deplasa la orice oră: căruciorul. Acum puteam merge în

fiecare duminică la biserică, iar când era timp frumos, ne strângeam un grup mai mare de prieteni şi mergeam la pădure. Doamne cât de frumos era, ne distram cu toţii împreună! Ceea ce adoram de-a dreptul, era faptul că toţi mă tratau ca şi pe oricare alt om sănătos, singura diferenţă era că eu eram într-un cărucior cu rotile. De fapt la toţi le-am spus dinainte că nu-mi place să fiu compătimit şi că vreau să fiu tratat ca şi oricare dintre ei. Cu această ocazie vreau să spun un lucru mare şi foarte adevărat, am avut prieteni foarte buni şi adevăraţi, care m-au ajutat mult de tot şi care au fost alături de mine, ori de câte ori am avut nevoie de ei, tuturora le mulţumesc în aceste rânduri, rugându-mă ca bunul Dumnezeu să le ajute şi să-i binecuvânteze. Efectiv, datorită prietenilor şi prin ajutorul lor, am cunoscut multe clipe frumoase şi pline de bucurie. Împreună cu ei am umplut multe goluri din sufletul meu, goluri pe care credeam că nu le voi umple niciodată. Erau cu toţii, nişte băieţi foarte de treabă care nu se dădeau în lături de la nimic, uneori chiar şi de Crăciun, ştiind că îmi place mult această sărbătoare, veneau şi mă luau cu ei la colinde şi la anumite festivităţi culturale ce se făceau la noi în Botiza

cu asemenea ocazie. De-a lungul anilor, am avut foarte multe amintiri frumoase, amintiri pe care le port cu drag în suflet şi care vor rămâne acolo pentru totdeauna. Ele îmi vor aduce aminte mereu de momentele când zâmbeam şi pentru câteva clipe uitam de problemele mele. Printre aceste minunate amintiri sunt câteva care erau superbe: vara, când mergeam la pădure, spre seară, atunci când începea să apună soarele, făceam un imens foc de tabără. Sincer, era tare frumos, soarele care încet-încet apunea lăsând loc întunericului ce se lăsa molcom şi tăcut peste întreaga natură, iară noi împrejurul focului admiram scânteile ce se ridicau spre înaltul cerului.

Sunt uneori clipe atât de frumoase pe care nu le poți descrie în cuvinte, ele sunt asemenea unei vrăji din care cu greu revii la realitate. Cam în acea perioadă am descoperit un nou mod te a-ți face prieteni. Era la radio Romania Tineret o emisiune intitulată ,,Muzică şi dedicații", practic puteai face dedicații muzicale în direct. Ascultam de mai mult timp acest post de radio, difuza muzică bună şi erau acolo nişte oameni minunați. Vorbeau frumos şi se simțea că aveau un suflet mare. Bineînțeles că erau şi câțiva mai încrezuți care mai făceau glume cu unii ascultători care intrau în direct. Ascultam şi chiar îmi plăcea, dar nu îndrăzneam să dau dedicație în direct. Însă, într-o bună zi, am luat hotărârea să fac şi eu o dedicație. A intrat o persoană în direct şi după ce a făcut dedicații, a început să se plângă de faptul ca i-a murit cineva din familie şi că pentru el totu-i terminat şi că ar vrea să moară. Normal că dedicația mea a fost una de încurajare şi pe plan spiritual. Din acel moment am intrat şi eu în marea familie a celor ce făceau dedicații şi nu după mult timp am fost numit de cineva ,,tămăduitor de suflete". Ori de câte ori intram în direct, încercam pe cât posibil să-i încurajez pe toți cei care

mereu spuneau că au unele probleme, însă nu le spuneam că sunt bolnav şi că de fapt sunt într-o situație mult mai grea ca a lor. Mulți erau curioşi cine sunt, cu ce mă ocup. Unii mă credeau bogat şi fără nicio grijă. Odată, a intrat în direct o doamnă şi, cu un ton critic, a spus: „ce uşor este să dau sfaturi şi să încurajez oamenii, când de fapt eu probabil n-am cunoscut niciodată suferința şi multe alte întâmplări…” Dar eu tot nu le-am spus adevărul despre mine. În Strâmtura, o localitate de pe Valea Izei, era un grup de băieți, mari fani ai acestui post de radio, care la rândul lor făceau multe dedicații. Cu timpul m-am împrietenit cu ei şi tot prin intermediul lor l-am cunoscut şi m-a cunoscut - cine sunt eu cu adevărat, care este situația mea -, pe Mugur Mihăiță, un prezentator de la acest post de radio, care special a venit din Bucureşti până la mine, la Botiza. Atât Mugur Mihăiță, cât şi alte persoane din țară care au venit să mă viziteze, au rămas surprinşi să vadă situația mea, necazurile mele. Şi totuşi nu mă plângeam, dimpotrivă, eram un luptător care-i încuraja şi-i ajuta şi pe alții. A fost o perioadă frumoasă în care am cunoscut o mulțime de prieteni, era frumos şi

în acelaşi timp plăcut să discuți şi să te înțelegi cu oameni pe care nu i-ai cunoscut în fapt, niciodată.

Între timp, fraţii mei, unul câte unul, s-au căsătorit şi au plecat fiecare la casa lui. Fiecare despărţire era pentru mine o nouă lovitură, un gol în suflet, mai ales că doar unul s-a căsătorit în Botiza. Ceilalţi au plecat şi s-au stabilit prin zona Banatului. După plecarea lor, m-am simţit mai singur şi eram mai neajutorat. Când erau ei acasă, era mai multă veselie în sânul familiei şi timpul parcă trecea mai repede şi oarecum mai uşor. Singura consolare pe care am avut-o a fost că mezinul familiei, Florin, a rămas acasă, însă cu timpul a plecat şi el. Chiar dacă ţineam legătura cu toţi fraţii mei şi mai veneau din când în când pe acasă, îmi era greu fără ei şi duceam dorul zilelor frumoase petrecute la casa părintească. Un lucru pe care l-am remarcat mereu şi care m-a însoţit încă de la început, a fost "singurătatea". Pot spune că acest sentiment de singurătate şi de neputinţă a fost şi este o povară mai grea decât faptul că nu pot să merg. E ceva ce mistuie încet, te macină şi te frământă fără să îţi dai seama. De nenumărate ori eram cu prietenii şi înconjurat de o mulţime de oameni, dar în interiorul meu simţeam că sunt singur. La fel de singur m-am simţit şi atunci când

am rămas doar eu cu mama şi cu tata. Bineînțeles că nu m-am lăsat învins de acest sentiment şi mi-am continuat viața mai departe.

În anul 2003, se difuza la postul de televiziune Antena 1 o emisiune intitulată „Babilonia”. Era o emisiune despre anumite întâmplări din viața oamenilor. M-am uitam adesea la ea pentru că de multe ori erau cazuri foarte interesante. Într-o bună zi, din curiozitate am dat şi eu un telefon şi în câteva cuvinte i-am povestit persoanei de la celălalt capăt al firului despre mine şi despre viața mea. Surprinzător, cam după o oră de la convorbire, m-a contactat o persoană care a dorit mai multe detalii despre mine şi despre viața mea, chiar m-a întrebat dacă nu aş dori să merg la Bucureşti ca să intru în direct la această emisiune şi astfel să arăt şi altora că pot să trăiesc şi să învinge multe greutăți, având ca singur suport moral credința în Dumnezeu. Pentru mine a fost o mare surpriză să realizez că într-adevăr am această ocazie să merg la un post de televiziune unde aş putea să-mi spun bucuriile şi necazurile vieții. După doar trei zile de când dădusem telefon, împreună cu doi prieteni care s-au hotărât să mă însoțească, eram în drum spre Bucureşti. Între timp, am fost sunat de mai multe ori, primind informații despre locul unde trebuie să ajung. Cu toate că aveam puține emoții pentru faptul de a intra într-

o emisiune în direct, eram fericit că merg să văd şi eu capitala. Pentru mine era ca şi o mică excursie, atât drumul cât şi cazarea, erau suportate de realizatorii acelei emisiuni. Drumul până la Bucureşti a fost foarte frumos, mai ales pentru mine, plimbarea cu maşina fiind o plăcere deosebită. Unul dintre cei doi prieteni cunoştea oraşul, lucrase cândva acolo, aşa că nu ne-a fost greu să găsim locul unde eram cazați. Odată ce am ajuns, ne-am pus să ne odihnim, căci am ajuns dimineața în jur de ora 7, iar la ora 17 trebuia să intru la emisiune. Dar ceea ce nu ştiam, era că realizatorii acelei emisiuni mi-au pregătit o surpriză, şi anume, fără să ştiu eu, au vorbit cu un doctor. Din câte am înțeles eu, era un doctor renumit, nu-i rețin numele, dar ştiu că era director sau avea funcție de conducere la spitalul ,,Foişorul de foc".

În jur de ora 12, am fost sunat şi mi s-a spus să fiu pregătit ca să merg la o anumită adresă. Împreună cu cei doi prieteni, am pornit spre adresa respectivă. Când am ajuns, am fost întâmpinați de două domnişoare foarte drăguțe şi amabile. Era primul contact cu lumea televiziunii. După ce am făcut cunoştință şi ne-am prezentat fiecare, ne-au spus să le urmăm. Încă nu ştiam despre ce e vorba şi nici unde ne duceam, am urmat însă instrucțiunile care ni s-au dat, apoi am plecat după dânsele. Abia când am ajuns în fața spitalului am aflat că voi fi prezentat unui medic specialist şi dacă se poate face ceva, dânşii o să mă ajute cu mare plăcere. Sincer, am rămas uimit şi plăcut impresionat de amabilitatea celor două domnişoare, se comportau cu mine ca şi cum ne-am fi cunoscut de o viață, se vedea că ştiu să se comporte cu oamenii. Trecuseră aproape două ore în care am vorbit despre mine şi despre trecutul meu, despre viața mea cu toate problemele mele. Era în mine permanent dorința de a face ceva şi a încerca chiar şi imposibilul pentru a putea măcar să mănânc cu mâna mea şi dacă ar fi fost cu putință să pot sta şi în altă poziție decât culcat pe spate. Acel domn doctor la care

m-au dus însoțitorii mei mi-a spus că ar fi ceva de făcut pentru mine, dar că acest demers urma să implice foarte multe riscuri. Era vorba despre o operație pe încheieturi şi de implantarea de proteze, ca să pot mişca măna. Rând pe rând mi s-au explicat riscurile la care mă expun, prin urmare domnul doctor nu prea era de acord cu planul meu. Se adunaseră prea multe probleme, cum eu eram de atâta timp bolnav, nu mi se garanta nimic. Riscam faptul ca organismul meu să nu accepte proteza, sau mai rău, să nu mă mai trezesc din anestezie.

Aşteptasem totuşi atâta vreme un semn de speranţă! Cei de la televiziune încercau să mă susţină şi din punct de vedere financiar. Nu puteam să ratez o astfel de şansă, astfel încât l-am rugat pe doctor să mă interneze în spital. Eu urma să accept de bună voie toată intervenţia ce urma să mi se facă, chiar am spus că dau în scris, în cazul că se întâmplă ceva cu mine. Nu doream ca cineva să aibă repercusiuni în cazul vreunui eşec medical. Mi-am dat seama că este o şansă enormă pentru mine şi prin urmare trebuia să profit de ocazie. Nu aveam nimic de pierdut, doar viaţa, în cazul fatidic că nu rezistam operaţiilor. În schimb, puteam să-mi împlinesc visul de a putea mânca cu mâna mea. După mai multe discuţii, s-a stabilit că după ce mă întorc acasă pentru a-mi procura actele necesare unei internări , trebuia să mă reîntorc la Bucureşti pentru a fi internat pe o perioadă de 2-3 ani, asta în cazul în care totul mergea bine şi nu se iveau complicaţii. Încrezător şi plin de bucurie, am acceptat toate condiţiile, după care am plecat spre sediul televiziunii, deoarece se apropia ora când trebuia să intru în direct. Cu toate că aveam emoţii, m-am descurcat foarte bine, chiar şi realizatorii acelei emisiuni au rămas

surprinşi de felul cum am răspuns întrebărilor. A rămas ca mesaj părerea mea referitoare la oameni şi la cum ar trebui cu toţii să ne comportăm în faţa anumitor probleme. N-am să uit niciodată că după terminarea emisiunii a venit la mine un domn, mi-a pus mâna pe umăr spunându-mi: ”domnule Petreuş, ne-aţi dat o lecţie de viaţă şi ne-aţi arătat ce înseamnă să trăieşti frumos. Pentru simplul fapt de a crede cu adevărat în Dumnezeu şi în visele şi dorinţele dumneavoastră, vă mulţumesc frumos şi să ştiţi că sunteţi un om puternic”. Nu ştiu cine era şi nici cum îl chema, ştiu doar că era îmbrăcat elegant şi foarte prezentabil.

Vreau să remarc un lucru, toate aceste întâmplări erau cu o săptămână înainte de Sfintele sărbători de Paşte, chiar i-am spus domnului doctor şi celor de la televiziune că n-o să revin la Bucureşti pentru internare decât după sărbători. Doream să-mi petrec sărbătorile în familie, mai ales că de sărbători era rarul prilej de a ne revedea cu toţii. Ce să zic, această experienţă de la Bucureşti a fost foarte frumoasă şi benefică pentru mine. Speranţa şi încrederea răsăriseră din nou. Îmi făceam planuri după foarte multă vreme de deznădejde şi visam la lucruri frumoase. Aproape tot drumul de întoarcere spre casă vorbeam cu cei doi prieteni despre întâmplările prin care am trecut şi despre posibilitatea unei reuşite.

O altă surpriză plăcută mă aştepta acasă, căci am fost întâmpinat şi felicitat de foarte mulţi prieteni precum şi de alte persoane care nu mă prea cunoşteau. Cu toţii spuneau că am fost la înălţime prin felul cum am ştiut să vorbesc la televizor.

Ce să zic, eram într-adevăr foarte fericit, eram pus pe fapte mari şi nu mă gândeam decât la faptul că trebuie să mă pregătesc cât mai repede cu toate actele necesare şi după sărbători să plec la Bucureşti pentru internare. Eram încurajat de toți cei apropiați, cu toții spuneau că este o ocazie unică pentru mine şi că indiferent de cine ce va spune, eu să mă pregătesc şi după sărbători să plec. Aveam la dispoziție o săptămână, era chiar săptămâna dinaintea sărbătorilor care cădeau atunci pe data de 27 aprilie. Au trecut patru zile de când am venit de la Bucureşti, era pe data de 23 aprilie, sărbătoream Sfântul Gheorghe şi împreună cu câțiva prieteni ne-am hotărât să mergem la Sighetul Marmației după cumpărături. Urma cu această ocazie să mă interesez de nişte adeverințe şi de acele acte de care aveam nevoie.

Era într-o zi de miercuri. Ca de obicei, mama mi-a dat să mănânc şi m-a spălat. Doream să fiu gata când vor veni prietenii mei la mine. De obicei, când mergeam undeva, mă pregăteam din timp, nu îmi plăcea să stea cineva după mine şi să aştepte. Totul a fost frumos, am rezolvat o mulțime de probleme. Totuşi, am simțit o apăsare înainte de a porni spre casă. Mă copleşea un sentiment ciudat, care aşa, din senin, a pus stăpânire pe mine. Eram neliniştit şi înlăuntrul meu simțeam că ceva nu este în regulă, dar nu bănuiam şi nu puteam desluşi cauza acestor frământări. Chiar le spuneam prietenilor că simt ceva ciudat, ca prevestitor de necaz. Ei râdeau de mine şi ziceau că sunt aiureli de-ale mele. Acel sentiment ciudat m-a urmărit şi atunci când ne întorceam spre casă, iar când am sosit în Botiza unul dintre prieteni mi-a zis: „vezi că nu am pățit nimic, ce te tot frământi şi te gândeşti numai la rău?” N-am spus nimic, dar simțeam că într-adevăr ceva rău s-a întâmplat sau urma să se întâmple. Răspunsul l-am găsit când am sosit acasă .

Săraca mama era foarte bolnavă, mi s-a spus că după plecarea mea la Sighet, ea a început să se simtă tot mai rău, avea mari dureri de cap şi se simțea foarte slăbită.

În general, mama nu avea probleme cu sănătatea, uneori o mai durea capul şi avea ameţeli, iar tensiunea îi mai făcea probleme din când în când. În rest, era o femeie plină de viaţă, cu toate că a trecut prin multe necazuri şi supărări. Atunci, seara, mama a fost trimisă la secţia de urgenţă a spitalului din Sighet. Lipsind, eu nu ştiam ce anume s-a întâmplat cu mama, nu ştiam cât va sta în spital, pur şi simplu eram foarte speriat şi neliniştit. Mă gândeam cu groază să nu se întâmple ceva rău cu mama chiar în prag de sărbători. Mama era totul pentru mine, ea era mereu alături de mine şi mă îngrijea cu multă dragoste şi afecţiune, era mama mea pe care o iubeam foarte mult şi mereu mă rugam la Dumnezeu ca s-o ferească de necazuri şi de suferinţă. Nu de puţine ori mă întrebam, dacă doamne fereşte se întâmplă ceva cu mama, cine va avea grijă de mine. Sigur că eram foarte supărat şi în acelaşi timp speriat; am început să dau telefoane fraţilor mei şi să le spun că mama e bolnavă şi să vină acasă, deoarece eu rămăsesem doar cu un prieten care stătea cu mine şi mă ajuta. Au trecut trei zile de când mama era la urgenţă şi încă nu ştiam care este starea ei generală, nici de ce anume suferă.

Doctorii spuneau că ne vor anunța după ce o să-i facă mai multe analize. Una dintre surorile mele, Ioana, chiar a insistat că dacă este ceva grav, s-o trimită pe mama la Baia Mare. Răspunsul a fost că nu este cazul şi că vor lua o decizie după sărbători.

Ce să zic, totul era trist în sufletul meu, era prima dată când petreceam sărbătorile de Paşte fără mama, cu toții eram îngrijorați de starea ei şi de ce anume se va întâmpla. Ştiam că mama era cea mai importanta ființă pentru mine, dar atunci, cu toate că eram înconjurat de frați şi de prieteni, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte mama şi cât de mult prețuieşte ea pentru mine. Eram foarte trist şi mă simțeam tare singur. Până şi planul meu de a merge la Bucureşti părea acum incert, nu mă gândeam decât la mama. În tot acest răstimp de grea aşteptare mă rugam la Dumnezeu s-o vindece şi să o ferească de alte probleme.

N-au trecut decât câteva zile de când era în spital, însă mie îmi era foarte dor de ea, nu îmi doream nimic mai mult pe lumea aceasta decât ca mama să vină sănătoasă acasă, să fie în lumea noastră mică la fel de frumos cum a fost înainte.

Îmi lipsea tare mult prezența mamei, de parcă nimic nu era aşa cum a fost când era ea acasă. Luni, a doua zi de Paşte am mers la biserică, deoarece mai mult ca oricând simțeam nevoia să mă rog şi să fiu cât mai aproape de Dumnezeu. Ştiam că în asemenea momente nimeni şi nimic nu te întăreşte şi nici nu te ajută precum rugăciunea şi ajutorul lui Dumnezeu. Eram trist, foarte trist şi gânduri negre îmi treceau prin minte, gândindu-mă cu groază şi cu frică la faptul ca mama e grav bolnavă, că mie nu-mi spunea nimeni nimic, cu toate că undeva, adânc în inima mea, simțeam că ceva este în neregulă. Tot timpul cât a ținut Sfânta Liturghie m-am rugat poate cum nu mă mai rugasem vreodată, din suflet şi cu lacrimi amare mă rugam pentru mama şi pentru sănătatea ei.

Doamne, atunci când omul se confruntă cu necazurile şi cu durerea, atunci când simte că pierde ceva şi rămâne neputincios în faţa suferinţei, abia atunci îşi dă seama că nimeni şi nimic nu-l mai ajută, atunci când greul te apasă şi te doboară la pământ. Din păcate, unii dintre noi abia atunci ne aducem aminte de Dumnezeu şi ne punem atunci toată încrederea şi speranţa în ajutorul Lui.

Însă eu ştiam din propria experienţă că fără o credinţă puternică nu poţi merge departe. Poţi avea bani câţi doreşti şi medicul cel mai bun, soarta noastră este în mâinile lui DUMNEZEU. Fără EL suntem doar o mică fărâmă din acest univers. Sigur că înţelegeam situaţia şi ştiam că totu-i prin voia lui Dumnezeu, că „nici măcar un fir de păr nu cade din capul nostru fără ştirea lui”. Acestea sunt cuvintele Sfintei Scripturi, dar în acelaşi timp mă gândeam că mai mult ca orice pe lume, aveam nevoie de mama lângă mine, era fiinţa pe care o iubeam din tot sufletul, era mama mea…

Din nefericire, nu-i aşa cum dorim noi, sau poate uneori nici nu ştim ce anume ne dorim, ori poate ne dorim prea multe, lăsându-ne atraşi de firea pământească şi nu ne gândim că de fapt Dumnezeu are alte planuri cu noi. De fapt, un singur lucru nu-l facem cum se cuvine: nu ştim să ne rugăm cu adevărat. Nu ştiu nici eu şi poate nu voi şti niciodată, chiar dacă mulţi din cei apropiaţi îmi spuneau că pe tot firul vieţii, Dumnezeu mi-a încercat credinţa şi răbdarea.

Ştiu însă un singur lucru, trist şi adevărat, atunci, în a doua zi de Sfintele Sărbători de Paşte, către seară, am primit un telefon de la spital în care eram anunțați că, MAMA, scumpa şi draga mea mamă a decedat. Făcuse hemoragie cerebrală şi din cauza unor complicații, se stinsese. Această veste a căzut ca un trăsnet asupra mea, nu sunt cuvinte pe lumea aceasta ca să pot descrie ce a fost în sufletul meu în momentele acelea şi în zilele care au urmat. Oricât aş încerca să descriu drama prin care am trecut, n-aş reuşi să descriu durerea şi suferința ce apăsau pe întreaga mea ființă, zdrobindu-mă. Oricât de frumoase ar fi cuvintele pe care le-aş scrie, ar fi foarte sărace şi foarte neînsemnate în comparație cu durerea pe care o aveam atunci când mi-am dat seama că eu am rămas singur pe pământ, fără mama. Cine ar fi ştiut sau cine ar fi putut bănui vreodată că în doar câteva zile de când mama a plecat la spital, ea va muri şi că niciodată nu se va mai întoarce acasă. Nici în cel mai negru gând al meu n-aş fi crezut că pe data de 23 o să o văd pe mama pentru ultima dată. În ziua aceea a fost ultima dată când am vorbit cu mama, a fost ultima dată când mi-a dat să mănânc.

Doamne, câte aveam de vorbit cu dânsa şi câte planuri frumoase ne-am făcut de sărbători! Cum am spus, nu sunt cuvinte să pot descrie prin tot ce am trecut, pur şi simplu, când am aflat că am rămas orfan . Fără de mama îmi venea să mor şi să fiu îngropat alături de ea. În acele momente, credeam şi simțeam că pentru mine totul s-a sfârşit pe lumea aceasta. Pentru mine, mama, aici pe pământ, era ceea mai importantă ființă. În primul rând, era mama mea, iar în al doilea rând, eu eram bolnav la pat şi aveam mare nevoie de ajutorul ei, de prezența ei. Nu ştiu ce cred alții şi cum gândesc, dar eu cred că o mamă e cea mai de preț comoară pentru familie şi pentru copii. Atunci când din anumite motive această comoară dispare şi nu mai este, atunci totul se schimbă în tristețe şi în durere, totul în jur, în suflet, se transformă în pustiu şi în tristețe. Doar atunci, doar în acele clipe de suferință, îți dai seama şi realizezi cât de mult prețuieşte o mamă, cât de importantă este prezența ei. Şi din nefericire, câtă durere şi singurătate rămâne în clipa când ea pleacă şi nu mai este. Când pleacă de lângă tine, de lângă copii şi familie, când pleacă pe drumul de pe care ştii că niciodată nu se va mai întoarce, când realizezi ca n-ai să-

i mai vezi chipul blând şi când îți dai seama că nu vei avea cui să-i spui MAMA, Doamne, atunci realizezi golul, prăpastia ce se deschide în sufletul tău, cât de singur eşti şi cât de pustie este viața ta. Pentru mine, moartea mamei a fost un şoc, o lovitură care m-a zdruncinat foarte tare, doborându-mă la pământ, îngenunchindu-mă. Puterea, atâta câtă era în trupu-mi bolnav şi chinuit, dispărea încet–încet, ca într-o prelingere dureroasă.

M-a strivit pot spune, pentru că nu mă mai interesa nimic, ce se întâmpla în jurul meu, dacă e zi sau noapte. Vorbele sau sfaturile celor din jur, nimic nu mă mai mângâia pe lumea aceasta. Ştiam un singur lucru: eu nu o mai aveam mama, iar deznădejdea şi disperarea erau adânc cuibărite în sufletul meu. Din fericire pentru mine, fără să ştiu, mi s-au administrat nişte medicamente care m-au ajutat să trec peste necazul care a dat peste mine. Gândindu-mă acum la teroarea acelor clipe, cred că dacă nu luam acele medicamente, poate eram şi eu mort alături de mama. Un lucru foarte important pentru mine, pe care nu l-am realizat atunci, în

acele clipe de durere, dar care a cântărit foarte mult, a fost credința mea în Dumnezeu.

Cum am mai spus, la noi, la Botiza, este o frumoasă mănăstire de maici. Mergând într-o zi la mănăstire, maica stareță mi-a spus următoarele cuvinte de suflet: ”frate Gheorghe, ştiu că este o durere mare să-ți pierzi mama, dar gândeşte-te că poate Dumnezeu îți încearcă credința, aşa că fii tare şi Dumnezeu te va ajuta să mergi înainte. La auzul acestor cuvinte, parcă dintr-un somn adânc trezindu-mă, mi-am dat seama cât de slab şi de vulnerabil sunt. Cuvintele lui ISUS îmi sunau ca o mustrare: ”Cine va iubi pe tata sau pe mama, pe sora sau pe frate mai mult decât pe mine, nu este vrednic de MINE”. Eram zdrobit şi dărâmat la pământ, eram apăsat rău de povară şi de plecarea mamei. Dar în acelaşi timp, am înțeles că, dacă rămân prins în durerea mea, pierd totul şi poate în ochii multora voi trece drept un laş sau un egoist. Cu greu, cu foarte mare efort, m-am ridicat şi am privit înainte, conştient de faptul că, indiferent de greutăți, eu trebuie să-mi duc povara până la capăt. Continui să cred că toți avem această sarcină morală de a

ne duce povara suferinței până la capătul drumului. În felul acesta, cel puțin în propriii ochi, vom fi considerați niște luptători şi ne vom simți creştini adevărați. Toți avem probleme şi necazuri, mai mici sau mai mari, dar haideți să privim şi să înțelegem patimile şi moartea pe cruce a lui IISUS HRISTOS.

EL, fiul lui Dumnezeu a fost bătut şi torturat până la sânge şi toate acestea fără a avea vreo fărâmă de vină. Şi cu ce scop? Pentru noi toți, ca să ne scoată din robia păcatului şi ca să ne arate calea spre împărăția cerului. Să avem posibilitatea ca prin trăirea noastră, prin credința noastră şi printr-o îndelungă răbdare să ajungem să ne mântuim sufletele. Orice durere şi orice suferință lasă urme adânci în inimile noastre, însă nici una, oricât de mare ar fi, nu-i peste puterile noastre şi nu se compară, e pulbere în comparație cu slava şi cu fericirea ce ne aşteaptă în împărăția lui Dumnezeu.

„BIRUIȚI LUMEA, EU AM BIRUIT-O", „LUPTAȚI ÎMPOTIVA DIAVOLULUI ŞI EL VA FUGI DE LA VOI", sunt două mesaje ale lui IISUS HRISTOS care ne îndeamnă şi ne arată în acelaşi timp

cum să învingem ispitele şi obstacolele din drumul nostru. Trebuie să avem încredere deplină în Dumnezeu, chiar dacă întâmpinăm necazuri şi greutăți. Chiar dacă viața de zi cu zi ne este o Golgotă, credința trebuie să ne rămână mereu în suflete şi să avem încrederea că Dumnezeu nu ne părăseşte nici în cele mai cumplite încercări. Iar un verset din Sfânta Scriptură spune aşa de frumos: „Nici întunericul şi nici lumina, nici adâncul şi nici înălțimea, nici focul nici apa, nimeni şi nimic nu poate să despartă pe om de dragostea lui Dumnezeu". În tot ce ne înconjoară, în toate câte sunt în jurul nostru, dacă ne uităm cu mare atenție, vedem dragostea şi iubirea lui Dumnezeu. Stă în firea omului ca atunci când are de toate şi îi merge bine, să uite să se roage. El trăieşte cu impresia că nu i se poate întâmpla nimic rău. Ne credem tari şi puternici, dar când se abat necazuri asupra noastră, de cele mai multe ori dăm vina pe Dumnezeu şi nu ne gândim, sau poate că nu vrem să recunoaştem greşelile şi fărădelegile noastre, că de fapt singurii vinovați suntem chiar noi înşine ori poate că Dumnezeu ne încearcă astfel credința.

IISUS a spus următoarele: „Nu eu o să vă judec, ci faptele voastre”. Aşadar, noi înşine ne suntem şi judecători şi salvatori, prin faptele noastre bune şi de folos pentru semenii noştri, plăcute în acelaşi timp şi lui Dumnezeu. Şi eu mă mai gândeam uneori, Doamne, acuma cu ce am mai greşit, dar de fapt cine poate să spună planurile lui Dumnezeu în legătură cu fiecare dintre noi, sau cine suntem noi să ne împotrivim planurilor Sale, sau să cârtim. Poate mulți oameni nu mă cred, dar eu de când sunt bolnav şi prin oricâte greutăți şi încercări am trecut, chiar dacă mi-a fost aproape imposibil, atunci, pe moment, să găsesc cale de scăpare din situația respectivă, niciodată nu am cârtit sau nu am gândit negativ în legătură cu planurile lui Dumnezeu referitor la persoana mea. Şi un lucru extrem de important pentru mine a fost că atunci când aveam cele mai mari greutăți şi când credeam că nu mai scap, chiar atunci, o putere nevăzută pătrundea în ființa mea şi mă întărea până acolo că şi cei care mă cunoşteau foarte bine, rămâneau uimiți de starea mea pozitivă şi de curajul de a merge mai departe. Mereu le spuneam că datoria mea este să-mi duc crucea până la capătul

drumului, indiferent de ce voi întâlni pe acest drum necunoscut, de ce mă aşteaptă în faţă sau ce obstacole va fi dat să întâlnesc. Dacă în unele momente de cumpănă din viaţa noastră simţim că slăbim în credinţă, trebuie să mergem mai departe, puţin mai departe.

Dacă simţi că nu mai poţi şi ai tendinţa să abandonezi, sau doamne fereşte, diavolul te îndeamnă la lucruri necurate care s-ar putea sa te coste viaţa sau chiar să-ţi pierzi sufletul, prietene drag nu te lăsa amăgit nici înşelat, nu înceta lupta şi nici nu gândi că eşti singur. Nu spune „nu mai pot sau nu mai ştiu ce să fac", priveşte adânc în sufletul tău, roagă-te din toată inima şi puterea ta, cu toată fiinţa ta, şi vei vedea, vei realiza că Dumnezeu este cu tine şi te va scoate din orice prăpastie ai fi căzut, te va ridica şi-ţi va arăta drumul pe care să mergi înainte.

Oricât de împuţinată ne-ar fi credinţa sau cât de slabă ne-ar fi, dacă avem voinţă şi dacă ne punem toată încrederea şi speranţa în Dumnezeu, atunci Dumnezeu ne va mări credinţa, o să ne-o înmulţească atât de mult încât toate greutăţile noastre ni se vor părea uşoare, iar

sufletele noastre vor cunoaşte multă pace şi bucurie spirituală. Aşa am făcut şi eu şi bunul Dumnezeu m-a ajutat şi m-a ridicat de acolo de unde am căzut şi de unde am crezut că n-am să mă mai ridic vreodată. O să continui să spun o rugăciune pe care eu o spun mereu. De fapt, eu obişnuiesc să spun că atunci când mă rog, stau de fapt de vorbă cu Dumnezeu ca şi cu un prieten bun căruia îi spun toate necazurile şi bucuriile mele.

Încercați din toate puterile şi cu nesfârşită dragoste să găsiți şi să redescoperiți prietenia şi bunătatea lui Dumnezeu. Aceasta, în nesfârşitul ei, e sinceră, e frumoasă şi sigur o să vă aducă multe bucurii în viață. „În numele Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh amin. Doamne, Dumnezeule, cel care ai făcut cerul şi pământul, care ai creat tot ce este în cer, pe pământ şi în adâncuri, Tu, Doamne, care ne-ai creat pe noi, oamenii, şi ne-ai dat suflare de viață, Doamne, Dumnezeule, te rog din suflet, în numele DOMNULUI ŞI MANTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS, să mă ierți pe mine păcătosul de toate greşelile şi fărădelegile pe care le-am săvârşit din ştiință sau din neştiință, ziua

sau noaptea, cu voia sau fără voia mea. Doamne, te rog, iartă-mă pe mine, pe fraţii mei, pe prietenii sau pe duşmanii mei, pe toţi pe care îi ştiu şi pe cei pe care nu îi ştiu, pe noi, toţi, ne iartă, DOAMNE! Ajută necredinţei noastre şi ne întăreşte în credinţa ta cea adevărată, înmulţeşte-ne şi sporeşte-ne credinţa, dă-ne înţelepciune şi putere să mergem înainte, nu ne lăsa singuri şi neajutoraţi. Fii, Doamne mereu alături de noi şi ne scapă din toate greutăţile vieţii noastre, căci nu avem pe altcineva decât pe TINE DUMNEZEULE, TU EŞTI SINGURUL ŞI ADEVĂRATUL NOSTRU CREATOR ŞI ÎN NUMELE LUI IISUS, FIUL TĂU PREAIUBIT, TE RUGĂM DOAMNE, IARTĂ-NE ŞI NE AJUTĂ PE NOI PĂCĂTOŞII. Doamne, îţi mulţumesc pentru toate câte mi le dai, pentru fiecare zi, pentru fiecare clipă. Slăvit, binecuvântat şi lăudat să fie numele tău, TATĂL MEU ŞI DUMNEZEUL MEU, DOAMNE IISUSE HRISTOASE, MÂNTUITORUL MEU, DUHULE SFÂNT MÂNGÂIETORUL MEU, TREIME SFÂNTĂ, SLAVĂ ŢIE. ACUM, PURUREA ŞI ÎN VECII VECILOR, AMIN.”

În această lume pământeană, cu toții pierdem pe cineva drag, cu toții regretăm această pierdere şi, de ce nu, pe fiecare în parte îl doare şi-i este greu, dar trebuie să înțelegem că de fapt cu toții ne naştem, trăim şi ne stingem. Acesta-i destinul nostru, al întregii omeniri. Însă, aşa cum am mai spus-o, noi, cei care rămânem, nu trebuie să ne lăsam învinşi. Ştiu că doare, ştiu că este foarte greu, dar mai ştiu şi că se poate împreună, uniți, să luptăm şi să învingem suferința şi singurătatea vieților noastre. E foarte adevărat că moartea mamei mele a lăsat urme adânci în inima mea. Chiar dacă aş fi fost sănătos, chiar dacă aş fi putut să mă deplasez, tot ar fi rămas urme şi durere. Pentru o veşnicie, mama era ființa care m-a născut şi m-a crescut. Cu atât mai dificil era cazul meu, bolnav la pat de atâția ani şi aveam nevoie mai mult decât de orice pe lume de ajutorul şi de sprijinul mamei. Lipsa ei m-a zdruncinat foarte tare şi m-a doborât, dar Dumnezeu, încă o dată, mi-a arătat că este cu mine, alături de mine şi de durerea mea. Acolo, sus, la mănăstire, vocea caldă şi blândă a maicii starețe m-a trezit la realitate şi m-a făcut să înțeleg că trebuie să mă ridic de acolo de unde am căzut. Am înțeles atunci că

pentru nimic în lume nu trebuie să cedez, sau mai rău, să-mi pierd credința şi tot ce am dobândit în toți aceşti ani care au trecut.

O întâmplare din Sfânta Scriptură relatează cum un om pe nume Iov, era foarte credincios şi curat cu sufletul înaintea lui Dumnezeu, dar Satana, invidios şi plin de mânie că nu poate să-l câştige de partea lui, a cerut îngăduința de la Dumnezeu să îl lase să se apropie şi să-l ispitească pe Iov. Credea că în felul acesta Iov o să se lepede de Dumnezeu. Iov era un om bogat şi tată a zece copii, dar în scurt timp a rămas singur şi sărac pentru că Satana, prin răutatea lui i-a distrus tot ce avea mai drag: copiii şi întreaga lui avere. Însă Iov, în toată durerea lui n-a păcătuit şi nu a spus un singur cuvânt râu la adresa lui Dumnezeu. Atunci Necuratul, plin de mânie, l-a lovit cu o boală foarte grea, încât chiar şi cei mai apropiați prieteni ai săi l-au părăsit şi l-au dat uitării. Aşa sa-ntâmplat şi cu propria-i soție. Dar, în marea lui durere, cu trupul plin de suferință, bietul Iov a răbdat şi a îndurat toate necazurile care au dat peste el, n-a cârtit şi n-a spus nici un cuvânt rău împotriva lui Dumnezeu. Prin

răbdarea sa şi prin credința puternică pe care a avut-o, Iov a recâştigat tot ce a pierdut, ba mai mult, Dumnezeu l-a binecuvântat cu mult mai multe bogății decât avusese înainte.

Asemenea lui Iov să facem şi noi cu toții, prin răbdarea şi credința noastră putem câştiga binecuvântări şi multe bucurii de la Domnul Dumnezeul nostru. Prin EL şi cu ajutorul Lui, putem să ne umplem multe goluri din suflete şi până şi cea mai grea povară poate să ni se pară un nimic în comparație cu slava şi fericirea ce ne aşteaptă acolo sus, în împărăția lui Dumnezeu. Gândiți-vă la acest lucru şi meditați profund la el, eliberați-vă de firea pământească, de lucrurile ce se văd şi de toată răutatea şi mândria ce se cuibăresc în interiorul nostru. Noi, oamenii, împreună formăm „lumea întreagă", noi locuim şi ne trăim viața aici pe această planetă, pe „Terra" şi, din păcate, tot noi, împreună, încet dar sigur, o ducem spre pierzare, spre o prăpastie fără fund. Peste tot se vede şi se vorbeşte despre fenomene care n-au existat niciodată în toata istoria omenirii. Inundații şi războaie care aduc multe pierderi de vieți omeneşti şi,

din păcate, foarte multe vieți de copii, care sunt curmate încă din fragedă copilărie. Singura lor vină este că s-au născut în această „epocă modernă”. Boli de care nu s-a auzit şi nici nu s-a ştiut vreodată, gripa aviară, boala vacii nebune, Sida şi alte flageluri ale zilelor noastre, toate acestea şi încă multe altele se datorează neglijenței omului în goana lui nebună după putere şi după bogăție. Priviți în jurul vostru şi veți realiza cruda realitate în care ne adâncim cu fiecare zi ce trece şi, din păcate, rămânem neputincioşi nefăcând nimic pentru a împiedica imensul dezastru ce ne aşteaptă. Acum, în zilele pe care le trăim, lumea întreagă este condusă de forțele răului şi ale întunericului. E un mare adevăr pe care nu-l poate tăgădui nimeni şi anume cel că peste tot în lume se vede cum se instaurează puterea mistuitoare şi destructivă a banului şi a armelor.

Cu regret, cu nesfârşită părere de rău o spun, omul prin propria-i voință îşi sapă singur groapa în care într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, se va prăbuşi pentru totdeauna. Istoria arată imensele dezastre provocate de armele nucleare şi de cele biologice. Cu

toţii ştim de imensul pericol ce ne pândeşte din umbră şi totuşi, în vremurile noastre se fabrică arme cu putere de distrugere tot mai mare. Invenţii şi experienţe tot mai sofisticate în acest domeniu nu fac altceva decât să ne apropie de un imens dezastru. Omenirea întreagă este scena unor întâmplări apocaliptice, la care noi, ca nişte simpli spectatori, privim neputincioşi şi ne întrebăm: ,,oare ce o să ne rezerve ziua de mâine, oare mai este o şansă sau o cale de salvare pentru noi şi copiii noştri?"

Da, eu ştiu că există o şansă, o cale de salvare; este o cale prin care putem să fim salvaţi cu condiţia să dorim într-adevăr lucrul acesta.

„EU SUNT CALEA" a spus Iisus Hristos, "EU sunt lumina lumii, EU sunt păstorul cel bun, EU sunt izvorul vieţii". Aşadar IISUS este salvarea noastră a tuturora, indiferent cine suntem şi de unde venim. EL ne primeşte pe toţi cu braţele larg deschise, cu multă dragoste şi cu neostoită iubire. EL ne aşteaptă pe toţi, dar totul depinde de noi, de fiecare în parte. Prin propria noastră voinţă putem să-L urmăm pe Iisus şi în felul acesta să ne salvăm sufletele de la moarte, cu multă

dragoste şi cu credință. Nu ştiu ce vor crede alții, poate nici nu mă preocupă prea mult, doamne fereşte, nu vreau să supăr pe nimeni, dar trebuie să recunosc că cele evocate mai sus sunt realități cu care ne confruntam în fiecare zi, din neglijența noastră, a tuturor. Să nu uităm însă un lucru esențial pentru noi oamenii, tot ce s-a prorocit înainte de venirea lui Iisus, tot ce s-a scris în Vechiul Testament despre venirea şi lucrarea lui Iisus aici pe pământ, toate acestea s-au împlinit la timpul şi vremea respectivă. La fel se întâmplă şi în zilele noastre, vedem cu toții acest lucru, suntem contemporani cu evenimentele şi întâmplările din jurul nostru. Şi cum bine e ştiut, exact aceste evenimente ce tulbură lumea întreagă au fost prevestite şi arătate de către Iisus Hristos ucenicilor săi. Ba mai mult, EL le-a spus că toate aceste sunt începutul a ceea ce va urma.

„VEGHEAȚI ŞI VĂ RUGAȚI”. Acesta este îndemnul lui Iisus pentru noi. Sunt gândurile mele, părerile mele, spun aici ceea ce cred eu, ce simt, în rest fiecare să facă ce crede el că este mai bine, e libera lui alegere. Însă cu tărie o spun, putem avea toate bogățiile

acestei lumi, dar fără Dumnezeu, fără ajutorul Lui suntem un nimic, suntem pustii şi goi, morţi în propriile noastre fărădelegi. Haideţi să analizăm şi să privim istoria de-a lungul veacurilor. Împăraţi şi regi, imperii de necuprins, de la faraoni şi până la marii dictatori ai lumii moderne, de la armate ce se credeau invincibile, pline de fală şi mândrie, conducători care s-au crezut stăpânii lumii, având îndrăzneala să se numească zei, din toate acestea până la urmă s-a ales praful şi pulberea. Acesta le-a fost destinul, mulţi au fost aruncaţi la lada de gunoi a istoriei, omenirea întreagă i-a pedepsit numindu-i tirani şi criminali. S-au crezut a fi cineva, că ţin lumea în degetul mic, însă înaintea lui Dumnezeu cu toţii au fost pulberea pământului. Noi singuri putem să tragem concluzia pe cine să urmăm, pe ce cale să mergem. După moartea lui Iisus, ucenicii Săi continuau să vestească învăţăturile Evangheliei, iar acest lucru ii deranja pe foarte mulţi dintre cei care L-au pus pe Cruce pe Iisus. Într-o zi i-au prins pe unii dintre ucenici şi le-au poruncit să nu mai propovăduiască în numele Mântuitorului. Cu preţul vieţii lor, acei ucenici, plini de duhul sfânt, le-au

răspuns: ,,judecați voi singuri de cine să ascultăm, de voi sau de Dumnezeu”.

La fel, şi noi ne putem pune aceeaşi întrebare, de cine să ascultăm şi de cine trebuie să ne fie teamă, cu cine şi alături de cine avem posibilitatea să trăim în pace şi în armonie, ce anume din trăirea noastră să urâm şi ce anume să iubim.

Cum am mai spus, moartea mamei mele a lăsat un imens şi dureros gol în sufletul meu, am rămas singur, mă simțeam singur, împovărat de foarte multe greutăți şi de o nețărmurită suferință. După câteva zile de la întâmplarea cu mama, a venit şi a stat cu mine una dintre surori, Ioana. Cu toate că se ostenea să mă facă să trec de necazul care a dat peste mine, mie personal îmi era tare greu şi cu fiecare zi ce scurgea, îmi era tot mai dor de mama mea şi de tot ce a însemnat pentru mine ființa cea mai scumpă şi mai dragă. Tocmai din această cauză am început să am mari probleme cu inima şi după mai multe analize şi indicații din partea medicilor, am primit o altă lovitură. Cu toate că am rămas fără mama, visul meu de a încerca ceva privitor la situația mea n-a încetat,

chiar mă gândeam şi analizam din toate punctele de vedere cruda realitate în care mă găseam. Practic nu mai aveam nimic de pierdut dacă mergeam cât mai repede la Bucureşti pentru operații. Însă n-a fost să fie aşa cu credeam eu, din cauza stresului şi a evenimentelor petrecute cu mama, am slăbit foarte tare şi din această cauză, având probleme şi cu inima, cu sănătatea în general, medicii din zonă m-au sfătuit că cel mai bine pentru mine este să rămân aşa cum sunt. Starea mea generală de sănătate fiind aşa de precară, nu mi se garanta nimic. Riscul de a nu mă mai trezi din operație era unul imens. Dintr-o dată, la intervale foarte scurte, am pierdut două mari bucurii: bucuria de a trăi alături de mama şi bucuria de a-mi ameliora pe cât posibil situația în care mă găseam. Doua dorințe mi s-au spulberat în neant pentru totdeauna şi cu care urma să nu mă mai reîntâlnesc vreodată. Ani întregi m-am hrănit cu visul de a putea să-mi folosesc mâinile. Mai ales după ce am pierdut-o pe mama. Şi totuşi soarta aceasta crudă şi nemiloasă mi-a răpit tot ce îmi era mai drag şi tot ce îmi doream cel mai mult. Suntem oameni şi cu toții ne dorim câte ceva, ori visăm la ceva frumos şi bun pentru noi, iar

atunci când ni se împlinesc unele dintre dorințe, ce fericiți şi bucuroşi suntem! Din păcate, atunci când speri mereu şi îți doreşti din toată ființa ta să se împlinească acel vis sau aceea dorință, doamne, câtă dezamăgire şi câtă durere simțim când realizăm că nu se va împlini niciodată. Ba mai mult, ne pierdem încrederea şi forța de a merge mai departe prin furtuna acestei sorți potrivnice.

Aş vrea să amintesc câteva lucruri care la început nu păreau importante dar care m-au ajutat să trec peste toate greutățile din drumul meu. În primul rând, experiența anilor care au trecut şi credința mea în Dumnezeu m-au întărit foarte mult, ajutându-mă să privesc şi să înțeleg cu alți ochi întâmplările din viața mea. Un gest de-al meu în acest context, pe care mulți nu l-au înțeles şi chiar am fost judecat de cei mai apropiați prieteni, a fost că nu am dorit să o văd moartă pe mama. Da, este foarte adevărat că nu am dorit să o văd moartă, am vrut ca mama mea să rămână pentru mine aşa cum o ştiam eu, atunci când trăia şi era plină de viață. Îmi doream acest lucru foarte mult; a fost şi îmi doream ca în continuare să rămână în gândurile şi în viața mea ca o

icoană vie şi nemuritoare. Hotărârea mea de atunci mă ajută acum foarte mult.

Au trecut şase ani de la moartea mamei, şase ani în care am avut de îndurat foarte multe, pot spune fără teama de a greşi că au fost anii cel mai greu de suportat şi un timp al vieții mele în care am suferit enorm: singurătatea care mă înconjoară din toate părțile, golurile imense pe care le adun în interiorul meu şi pe care zadarnic încerc să le umplu. La acestea se adaugă probleme mari cu sănătatea şi o groază de alte necazuri care mă fac uneori să cred că nu am să mai pot găsi putere ca să continui să merg, sau poate e mai bine spus, să mă târăsc înainte pe drumul tot mai plin cu obstacole. Am făcut de două ori pneumonie, am avut o gravă infecție la rinichi, petrecându-mi viața de atunci mai mult prin spitale. Dumnezeu a lăsat să scap ca prin urechile acului de septicemie, am mari probleme şi cu inima, pot spune cu sănătatea în general. Fiecare clipă din viața mea, fiece zi este pentru mine o luptă continuă. Nu pot, nu-mi îngădui să încetez această luptă, e soarta şi trebuie s-o duc până la capăt, indiferent de ce întâlnesc în

cale. Nu sunt singur în această luptă, am mulți prieteni care mă ajută şi mă susțin în tot ce doresc să fac. Nu vreau să se înțeleagă greşit, dar chiar au fost şi sunt alături de mine nişte prieteni dragi sufletului meu. Domnul Sorin Georgescu, un bucureştean care s-a stabilit aici în Botiza, împreună cu soția dânsului, doamna Eliza, sunt nişte oameni foarte de treabă şi care m-au ajutat foarte mult. În ceea ce-l priveşte pe domnul Sorin, aşa cum îmi place mie să-i zic, sincer şi să nu creadă cineva că exagerez, este un om cu un suflet aşa de mare, cum n-am întâlnit în viața mea. Creştin şi modest, bun şi foarte răbdător, gata să ajute pe fiecare, are o calitate imensă: un om în adevăratul sens al cuvântului. Domnul Viorel Pană, un om pe care Dumnezeu l-a încercat de multe ori, dar cu toate acestea şi-a păstrat credința şi sufletul curat, a fost alături de mine de multe ori, aducându-mi mereu un zâmbet pe chip. Mă gândesc apoi cu recunoştință la Părintele Brumar, vecinul şi prietenul meu cel bun, în general la toți vecinii şi prietenii care mă cunosc, de aici din Botiza şi din altă parte. Tuturor le mulțumesc din suflet pentru fiecare răsărit de soare pe care l-au adus în viața mea, pentru

fiecare zâmbet, pentru fiecare clipă în care m-au ajutat şi m-au înțeles. Au făcut tot ce este posibil ca să alunge durerea şi suferința din viața mea, alinând-o atunci când eram mai copleşit de necazuri. Pe această cale vreau să mulțumesc şi fraților în credință, prietenilor mei dragi, din Arad şi Timişoara, în special celor din Vladimirescu. Doresc foarte mult să mulțumesc şi familiilor Poienar, Crețuca, Trifoi Petrică, vecinul meu şi Trifoi Ioan, Gățu din Cătun, Moş din Botiza, Chiş, Ghița şi Lihet din Strâmtura, domnului Grigore Puicar, fraților Ion şi Florin Roib din Sighet, vecinului meu Badea Gheorghe şi, aşa cum am mai spus, tuturora.

VĂ MULȚUMESC ŞI DOMNUL DUMNEZEU SĂ VĂ DEA PACE ŞI LINIŞTE ÎN SUFLETELE VOASTRE, MULTĂ SĂNĂTATE, ZILE FERICITE, CU MULT SOARE ŞI BUCURIE. IAR BINECUVANTAREA LUI DUMNEZEU SĂ SE REVERSE PESTE VOI TOȚI ŞI PESTE CEI DRAGI VOUĂ.

E frumos şi plăcut atunci când ai prieteni adevărați, prieteni care sunt alături de tine şi în cele mai

grele clipe din viața ta. O ştiu din propria experiență, parcă şi necazurile îți par mai uşor de îndurat. Încercați să găsiți prieteni adevărați în care să puteți avea încredere şi alături de care, sunt ferm convins, o să priviți viața din altă perspectivă. O să ştiți, unii veți reînvăța ca şi mine, să zâmbiți şi să fiți fericiți alături de ei. Iar atunci când greul vieții te apasă tot mai tare, un prieten bun este de mare ajutor.

Vorbeam despre vise şi dorințe… De mult timp îmi doresc să merg să văd marea, e un vis de-al meu încă din copilărie, care din păcate încă nu s-a împlinit. Sincer, încă nu mi-am pierdut speranța, tot mai visez să merg odată să-i ascult freamătul şi să-i privesc nemărginirea. Să văd un răsărit sau un apus de soare şi să stau cu căruciorul la marginea ei, cred că este ceva nostalgic şi misterios. Cred că am mai spus-o, îmi place enorm să mă plimb cu maşina, e un sentiment care mă face să mă simt mai liber şi prin care am posibilitatea să văd şi să cunosc oameni şi locuri deosebit de frumoase. Un alt vis de-al meu este să vizitez mănăstirile din Moldova şi din alte părți din țară. Unele da, mi s-au împlinit, totu-i posibil

când crezi cu adevărat în Dumnezeu şi în tine însuți, mai ales dacă nu încetezi lupta şi nu te dai bătut.

Prieteni dragi, eu ştiu că viața ne rezervă tot felul de surprize neplăcute şi dureroase uneori. Sunt încercări care vin şi trec peste noi, care ne macină şi uneori ne zdrobesc, însă să ştiți ceva, din aceste încercări putem ieşi învingători şi puternici. Dacă suntem uniți şi ştim să gândim pozitiv, da, uniți, avem posibilitatea să alungăm suferința semenilor noştri, şi chiar pe a noastră. Suferința şi durerea te apropie mai mult de Dumnezeu şi te face mai bun şi mai înțelegător, îți dă înțelepciune şi putere. Nu de puține ori ni se dă de undeva posibilitatea de a vedea mai clar diferența dintre bine şi rău, dintre minciună şi adevăr, dintre posibilitatea de a alege, să fii tu însuți un om adevărat, stăpân pe tine, bun şi credincios, sau o marionetă, o păpuşă în mâinile destinului. Nu putem şi nu avem dreptul să ne ascundem după adevăr, în cele mai multe cazuri trebuie să ne ajutăm singuri şi să nu aşteptăm ajutorul celor din jur. Prima lecție este să învățăm să ne asumăm greşelile din viața noastră, chiar să învățăm din ele şi să nu dăm vina

pe altcineva pentru nereuşitele noastre. Să nu judecăm pe nimeni, să nu criticăm, să nu condamnăm. Dacă suntem în stare, mai bine să dăm un sfat bun şi prietenos cu vocea blândă şi caldă, nu cu încrâncenare şi cu ură. La ce foloseşte atâta ură şi minciună. Oare nu ştiţi că din mândrie şi ură a căzut însuşi Lucifer, cel mai frumos şi mai puternic dintre îngeri din împărăţia lui Dumnezeu? Iar Dumnezeu l-a alungat pe el şi pe toţi care s-au răsculat împotriva Sa. Mândria le-a fost fatală. In general, Răul nu aduce altceva decât dezbinare şi durere. Fugiţi de acest fenomen şi nu-l lăsaţi să pună stăpânire pe voi, este spre bine vostru şi a celor din jurul vostru. Prin răutate şi mândrie nu se clădeşte nimic bun şi statornic. Căutaţi mai bine bunătatea, înţelegerea şi iubirea de care ne vorbea aşa frumos Iisus, Mântuitorul nostru.

E foarte uşor să vezi defectul celui de lângă tine, chiar să critici fără încetare. E la fel de uşor să râzi de necazul semenului tău, dar gândeşte-te un pic. Mâine poţi fi tu în locul celui rănit, alţii vor râde de tine şi de suferinţa ta. De ce ne uităm la paiul din ochiul celui de

lângă noi şi nu ne uităm mai întâi la bârna din ochiul nostru?

Eu, personal, pe parcursul anilor am avut parte de nişte întâmplări nu prea plăcute, pot spune de prost gust. Partea tristă e că acestea veneau din partea unor oameni care, mai mult ca oricare alţii, trebuiau să ştie să respecte şi la nevoie să ajute. De pildă, eram împreună cu mai mulţi prieteni la mănăstirea din Bârsana, era o sărbătoare mare şi, firesc, participau multe personalităţi din cadrul Consiliilor Locale şi Judeţene, printre care şi oameni responsabili cu ordinea publică, jandarmi şi poliţişti. Ei bine, urcând drumul spre mănăstire am fost opriţi, eu şi prietenii care mă însoţeau, spunându-ne că, vezi doamne, eu n-am ce căuta la mănăstire. Oameni buni, care era vina mea că eu mergeam la mănăstire într-un cărucior cu rotile şi nu pe picioarele mele? Ce lege lumească interzice unui om bolnav să meargă la mănăstire sau la biserică, sau oriunde într-o instituţie publică?

Odată, un prieten mi-a trimis nişte bani. Mergând la poşta din Sighet să-i scot, am întâmpinat tot felul de greutăţi. Pur şi simplu, funcţionara de la ghişeu n-a vrut

să-i dea persoanei care era cu mine cu toate că i-am dat buletinul şi i s-a explicat starea în care sunt. Mai mult, ca să se convingă că într-adevăr sunt eu şi că nu pot merge personal, băiatul care era cu mine i-a zis să vină până la maşină să mă vadă. Maşina în care mă aflam eu era parcată chiar în faţa poştei. Total indiferentă, n-a vrut să-mi dea banii şi nici să vină să mă vadă n-a catadicsit. E normal aşa ceva? Să merg 50 de kilometri pentru a scoate nişte bani şi din cauza unui funcţionar plin de mândrie, a trebuit să stau vreo trei ore până am putut să-i scot. Am mai primit bani de la unii prieteni, însă atunci a trebuit să-i scot de la Banca Comercială. Spre marea mea surpriză, aici a fost cu totul altceva. După ce i s-a explicat funcţionarului de la ghişeu despre ce este vorba şi anume că nu pot merge personal, fiind în starea în care sunt, persoana în cauză a venit până la mine la maşină. S-a prezentat frumos, m-a rugat să semnez şi am primit banii, n-a durat zece minute şi eu eram liber să plec. De ce unii oameni ştiu de respect şi de bunul simţ şi de ce alţii, din păcate sunt robii mândriei şi ai indiferenţei? Sunt două aspecte care coordonează firea umană: binele şi bogăţia interioară care nu sunt supuse nici unei legi,

celălalt, întunecat, este răul, partea sumbră a ființei umane care trăieşte sub legea firii pământeşti. A-l respecta şi a-l înțelege pe semenul tău, a ajuta şi face un bine aproapelui tău, a fi un om bun la modul general, toate acestea sunt partea frumoasă şi luminată a sufletului. Toate acestea n-au poruncă şi nici lege, fiindcă la temelia lor este izvorul nesecat al dragostei şi al iubirii. De cealaltă parte, din nefericire, este fața urâtă şi întunecată dinlăuntrul omului, care este supusă mai mult firii pământeşti, care ascultă de această fire şi în mare măsură este supusă ei, nefăcând altceva decât să dezbine şi să presare mult rău în jurul său. Să căutăm mai bine bunătatea, înțelegerea şi iubirea de care ne vorbea aşa frumos Iisus, Mântuitorul nostru. Cu noi şi mereu între noi să fie iubirea şi pacea spirituală care-l ridică pe om din mocirla păcatului, îl clădeşte şi-l întăreşte în viața de zi cu zi.

O să scriu câteva versete din Scriptură, în care se arată cât de mare însemnătate are şi cât de importantă este pentru noi dragostea de Dumnezeu şi de oameni: ”CHIAR DACĂ AŞ VORBI ÎN LIMBI OMENEŞTI ŞI

ÎNGEREŞTI ŞI N-AŞ AVEA DRAGOSTE, SUNT O ARAMĂ SUNĂTOARE SAU UN CHIMVAL ZĂNGĂNITOR ŞI CHIAR DACĂ AŞ AVEA DARUL PROOROCIEI ŞI AŞ CUNOASTE TOATE TAINELE ŞI TOATĂ ŞTIINŢA, CHIAR DACĂ AŞ AVEA TOATĂ CREDINŢA, AŞA ÎNCĂT SĂ MUT ŞI MUNŢII ŞI N-AŞ AVEA DRAGOSTE, NU SUNT NIMIC. ŞI CHIAR DACĂ MI-AŞ ÎMPĂRŢI TOATĂ AVEREA, PENTRU HRANA SĂRACILOR, CHIAR DACĂ MI-AŞ DA TRUPUL SĂ-MI FIE ARS, ŞI N-AŞ AVEA DRAGOSTE, NU-MI FOLOSEŞTE LA NIMIC. DRAGOSTEA ESTE ÎNDELUNG RĂBDĂTOARE, ESTE PLINĂ DE BUNĂTATE. DRAGOSTEA NU PIZMUEŞTE, DRAGOSTEA NU SE LAUDĂ, NU SE UMFLĂ DE MÂNDRIE, NU SE POARTĂ NECUVIINCIOS, NU CAUTĂ FOLOSUL SĂU, NU SE MÂNIE, NU SE GÂNDEŞTE LA RĂU, NU SE BUCURĂ DE NELEGIUIRE, CI SE BUCURĂ DE ADEVĂR, ACOPERĂ TOTUL, CREDE TOTUL, NĂDĂJDUIEŞTE TOTUL, SUFERĂ TOTUL. DRAGOSTEA NU VA PIERI NICIODATĂ. PROOROCIILE SE VOR SFÂRŞI, LIMBILE VOR

ÎNCETA, CUNOŞTINȚA VA AVEA SFĂRŞIT. ACUM DAR RĂMÂN ACESTE TREI: CREDINȚA, NĂDEJDEA ŞI DRAGOSTEA, DAR CEA MAI MARE DINTRE ELE ESTE DRAGOSTEA " (1Corinteni, cap. 13)

Dacă vom medita un pic mai profund la cele scrise mai sus, vom vedea şi singuri, vom înțelege că din dragoste pornesc numai lucruri frumoase şi zămislitoare. Pot spune că este temelia a tot ce este mai bun şi mai frumos pe această lume. Cu credință şi nădejde căutați această mare comoară: „dragostea” şi sigur atunci când veți găsi-o nu veți regreta, dimpotrivă veți afla multă bucurie şi alinare în inimile voastre. Un aspect vizibil, un fenomen social generalizat de unii şi de alții, este faptul că unii dintre noi, atunci când avem necazuri şi probleme mai mici sau mai mari, preferăm să ne adresăm unor persoane dubioase, nu dau nume, care, contra unor sume destul de mari, promit că ne scapă, bieți ignoranți, de toate problemele pe care le avem.

Oameni buni, eu am trecut prin foarte multe încercări, am umblat în stânga şi-n dreapta în speranța că

poate voi găsi pe cineva să mă ajute. Familia a cheltuit o groază de bani, rezultatul a fost nesemnificativ. Vorbe goale şi înşelăciune, doar atât mi s-a dat. Haideți să nu fim naivi şi nici să ne înşelăm singuri, sau mai bine spus, să ne lăsăm ademeniți. Sunt mulți aceia care se îmbogățesc pe seama suferinței noastre. Cum am mai spus-o şi o s-o repet de câte ori voi avea prilejul, Domnul Dumnezeul nostru este singurul care poate aduce alinare şi mângâiere în necazurile şi în încercările din familiile noastre. În rest, totu-i goană după vânt, vorbe şi promisiuni deşarte. Nu vă încredeți în nimeni şi în nimic. Tot ce este sub soare şi vine din partea oamenilor este minciună şi neadevăr. Şi acest lucru pot să-l demonstrez tot biblic şi anume: cui I se cuvine să ne rugăm şi să ne închinăm? În Apocalipsa, capitolul 22, evanghelistul Ioan a încercat să se închine unui înger, aruncându-se la picioarele lui, însă acesta i-a zis: „fereşte-te să faci una ca aceasta. Eu sunt împreună slujitor cu tine şi cu frații tăi proorocii şi cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. ÎNCHINĂ-TE LUI DUMNEZEU”. Normal, fiecare dintre noi am avea intenția să facem precum Ioan şi totuşi el a fost oprit de înger, arătându-i prin aceasta că

toată slava, cinstea şi închinăciunea I se cuvin doar creatorului nostru. Doamne, multe sunt de scris despre acest subiect, noi, oamenii de foarte multe ori ne luăm după vorbele altora, credem prea uşor ce zic unii şi alţii, când de fapt ar trebui să rămânem cu toţii şi să ascultăm cuvintele şi poruncile lui IISUS HRISTOS.

Oare nu se exagerează atunci când se dau titluri şi onoruri foarte mari unor oameni muritori şi trecători asemenea nouă? Sunt înconjuraţi de gărzi de onoare, li se pupă mâna şi înaintea lor se închină oameni. Nu găsiţi că este ceva absurd atunci când unele persoane se cred trimise de DUMNEZEU aici pe pământ? Din păcate, mulţi dintre noi ne lăsăm foarte uşor înşelaţi. Isus a fost Fiul lui Dumnezeu cel bun, blând şi plin de smerenie cu toţi cei din jur. A ajuns să spele chiar şi picioarele ucenicilor, arătând prin aceasta adevărata smerenie şi dragoste pe care ar trebui s-o avem fiecare dintre noi. Iar când I s-au adresat cu: „bunule învăţător”, Iisus a răspuns că bun este doar Dumnezeu Tatăl.

Oare nu ne întunecă mintea şi judecata, înţelepciunea şi mândria lumii acesteia? Analizaţi şi

meditați la ce am scris mai sus şi singuri veți găsi răspunsul. Înțelepciunea lumii acesteia este de fapt o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Stă scris lucrul acesta şi este într-adevăr o mare nebunie pentru că în mare măsură această înțelepciune a adus multe dezastre şi multă durere întregii omeniri: bomba nucleară de la Hiroşima şi Nagasaki, crimele şi experiențele odioase din al doilea război mondial, catastrofa de la Cernobîl şi multe alte atrocități care s-au petrecut de-a lungul istoriei. Toate acestea s-au întâmplat din cauza unora care s-au crezut înțelepți, când de fapt erau nişte oameni care nu căutau altceva decât să se impună în fața altora, prin putere şi măreție. Amintiți-vă de Nero, împăratul Romei, care, în nebunia lui, a dat foc cetății, omorând sute şi mii de creştini. A dorit prin aceasta să rămână în analele istoriei. Iată că a rămas, dar ca un tiran şi ca un dictator nebun. Tocmai de aceea, înțelepciunea lui Dumnezeu este pentru unii o nebunie, pentru că aceştia n-o înțeleg, nu ştiu s-o trăiască şi s-o simtă cu toată ființa lor, ei nu cred în această înțelepciune. Din păcate pentru ei, această neîncredere şi goliciune din sufletul lor le aduce multă durere şi suferință în viața lor şi în tot ceea ce fac. O să

relatez câteva întâmplări prin care o să vedem cum totuşi Dumnezeu lucrează la sufletele unora care la început au îndoieli în privința credinței şi a spiritualității Lui.

Aveam un verişor care mereu îmi spunea că el nu crede în Dumnezeu. În general, era un băiat de treabă, învăța foarte bine, dar avea această neîncredere, o suspiciune în privința lui Dumnezeu. Venea de multe ori la mine şi discutam cu el pe aceasta temă, arătându-i din câte cunoşteam şi eu, frumusețea şi bucuria credinței. Din păcate, nu puteam nicicum să-l conving de acest mare adevăr, dimpotrivă, mereu îmi spunea că el are o viață şi că vrea s-o trăiască din plin, prin distracție. Era sclavul bucuriilor firii pământeşti. De fapt, este şi o vorbă „prăfuită", care s-a transmis de la o generație la alta: „o viață am, vreau să beau şi să mă distrez". Din păcate, nu este aşa, eu cred că e total greşit când unii afirmă acest lucru.

Ei bine, într-o bună zi vine la mine acest verişor şi îmi spune că are unele probleme şi că nu ştie ce să facă. Îmi cerea un sfat, cum şi ce ar trebui să facă. Nu eram eu chiar în măsură să-i dau sfaturi atunci, dar totuşi

am discutat cu el mai pe larg despre problemele lui. I-am reamintit să încerce să se roage şi chiar să meargă la o biserică sau la mănăstire. Prieteni dragi, vreau să ştiți mereu că Dumnezeu este bun şi milostiv cu noi şi nu doreşte decât binele nostru, oricât de păcătoşi am fi. Cu condiția să ne întoarcem fețele către El şi să ne căim de păcate. El ne primeşte cu brațele deschise. După mai multe discuții cu acel verişor, n-a trecut mult timp şi …s-a călugărit. Sunt câțiva ani de la respectiva întâmplare. Din omul care nu credea şi care respingea ideea de a crede în Dumnezeu, azi, acel verişor este un mare monah, un om credincios şi cu mare smerenie. A stat mult timp şi a studiat la muntele Athos, iar acum îşi îmbogăţeşte cunoştințele învățând în Grecia.

Am amintit despre perioada când ascultam şi eram un mare fan al postului Radio 3. Într-o zi am primit un telefon de la o persoană care dorea să vorbească cu mine despre viață şi necazurile ei, era o fată din Moisei, Maramureş. Numele nu pot să-l dezvălui, din motive foarte întemeiate. Am vorbit cu această persoană mai bine de patru luni şi în tot acest timp eu nu i-am spus

despre mine şi despre boala de care sufeream. În schimb, fata în cauză mi-a vorbit despre toate necazurile ei şi despre faptul că nu are putere să lupte împotriva lor. Se simțea uneori că era foarte tristă când vorbea cu mine şi mereu aducea în discuția noastră faptul că ea n-are nici un rost că trăieşte în această lume, că mai bine ar fi să moară. Îmi spunea că ar fi avut această intenție; în general, pot spune, era la pământ din toate punctele de vedere. Aşa cum m-am priceput mai bine, cu blândețe şi cu vorbă molcomă, am încercat să-i arăt cât de mult prețuieşte viața şi mai mult sufletul nostru. Îi vorbeam despre cum Dumnezeu ne iubeşte pe toți, indiferent de cine şi cum arătăm. Persoana în cauză avea unele probleme cu sănătatea, însă, spre deosebire de mine, putea să se descurce singură. Cum am spus, după mai bine de patru luni aceea persoană s-a apropiat cu sufletul de Dumnezeu şi a lăsat la o parte gândurile şi ideile negative. Am reuşit cred, s-o fac să înțeleagă partea frumoasă a vieții, am sădit se pare grăuntele credinței în inima ei, iar Domnul Dumnezeu l-a făcut să încolțească şi chiar să aducă roadă. Marea surpriză a fost când i-am spus tot adevărul despre mine şi despre situația în care

sunt. Atât ea, cât şi familia sa, doreau să mă cunoască. Pus în fața acestui fapt, i-am spus cine sunt cu adevărat. La început nu m-a crezut, din discuțiile noastre credea că sunt o persoană care umblă, e sănătoasă şi care nu cunoaşte suferința. Ca s-o conving că este adevărat, am mers împreună cu nişte prieteni până la Moisei, la ea acasă. Credeți-mă, a fost o mare lovitură pentru toți cei care mă aşteptau, pur şi simplu nu le venea să creadă, se uitau la mine ca la o minune, iar persoana cu care am discutat era să leşine de emoție. Da, se poate, prin credință şi dragoste poți învinge orice boală şi orice neputință. Dintr-un om slab şi neputincios, căzut în deznădejde, poți, printr-o voință tare, să te ridici şi să faci în aşa fel încât din imposibil, să transformi totul în posibil, în bucurie şi fericire. Când am făcut pneumonie prima dată, am avut în acelaşi timp şi o infecție gravă la rinichi. Făceam febră foarte mare până la 40-41de grade, o dată sau de două ori am făcut şi 42. Eram foarte slăbit, aproape că nu mai reuşeam nici să vorbesc. Sincer, credeam că nu mai scap, mai ales că nu puteam nici să mănânc şi eram într-o stare foarte gravă. Într-o zi, doamna doctor, venind în vizită, mi-a zis: ,,domnule

Petreuş, eu vă dau medicamentele cele mai bune, fac tot ce îmi stă în putere să vă ajut, dar în mare măsură depinde de dumneavoastră şi de voința dumneavoastră. Încercați să mâncați puțin, nu vă lăsați la boală". În majoritatea cazurilor totul depinde de noi înşine, de voința şi puterea noastră interioară, de felul cum ştim să ne controlăm sentimentele interioare, gândurile şi întreaga noastră ființă. Cu mult respect, doresc să mulțumesc doamnei doctor Pop Zenovia şi întregului personal de la spitalul de contagioase din Baia Mare, pentru ajutorul, respectul şi dragostea pe care mi-au arătat-o, atât mie cât şi celorlalți bolnavi. Vă mulțumesc, doamnă doctor, pentru tot ce ați făcut pentru mine, Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze, să vă dea putere şi multă sănătate. Nu sunt vorbe goale, e un mare adevăr ceea ce spun aici. Înainte de a ajunge să fiu internat la spitalul de contagioase din Baia Mare, am mai fost internat la alt spital şi am umblat pe la mai mulți doctori, din păcate fără niciun rezultat. Doar mi se ameliora un pic starea în care eram, dar nu m-am vindecat. Cu totul altfel a fost când am ajuns să fiu internat la doamna doctor. Pe lângă tratamentul pe care

mi l-a dat, am fost ajutat şi pe plan spiritual cu încurajări, chiar şi cu dojană, dar care până la urmă a dat rezultate foarte bune. În general, bolnavii trebuie să fie respectați şi încurajați. A fi tămăduitor înseamnă în primul rând să ştii să ai răbdare şi multă dragoste. Să-i faci pe cei în suferință să se simtă bine, ca să nu aibă impresia că sunt singuri şi părăsiți de cei din jur. O vorbă bună, caldă şi prietenoasă contează enorm. Nu ştim ce aduce ziua de mâine pentru fiecare în parte, pe oricare om mai devreme sau mai târziu poate să-l lovească o boală grea şi necruțătoare, tocmai de aceea învățați să-i respectați pe cei bolnavi de lângă voi. Niciodată nu se ştie ce poate să-ți rezerve viitorul şi, doamne fereşte, să ajungi mai rău decât ți-ai putea imagina vreodată.

Un verset din Sfânta Scriptură spune aşa de frumos: „Atunci când crezi că stai bine pe picioare, ai grijă să nu cazi". Aşa că haideți să încercăm să nu mai judecăm, să-i criticăm sau să-i vorbim de rău pe cei bolnavi şi oropsiți de soartă. Şi asta, indiferent dacă îi vedeți pe stradă sau într-un cărucior cu rotile, într-un baston, şchiopătând sau pe semenii noştri pentru care

lumina soarelui şi frumuseţile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu sunt necunoscute, pot spune, sunt un mister. Am avut prieteni frumoşi şi sănătoşi care m-au purtat pe braţele lor şi care m-au dus la plimbare cu căruciorul, am zâmbit împreună şi uneori am plâns. Aveau vise frumoase, idealuri înălţătoare, aveau tot ce îşi poate dori un om. Din nefericire, acum sunt nişte amintiri care, încet-încet, se sting în negura timpului. Acesta-i marele şi tristul adevăr, azi suntem cineva, mari şi puternici, mâine suntem o fărâmă de pământ, o stea care apune şi nu mai răsare niciodată. Boli grele şi nemiloase au rupt firul vieţii multora dintre prietenii mei buni şi dragi şi din păcate la o vârstă foarte fragedă. Au fost seceraţi ca spicele de grâu de parcă nici n-au existat vreodată. E trist şi totuşi nemilos de adevărat, i se poate întâmpla oricui, de aceea e bine să fim uniţi, să ne respectăm, să ne ajutăm unii pe alţii, şi de ce nu, să ştim să ne iertăm: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor şi TATĂL vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici TATĂL vostru nu va ierta greşelile voastre”. (Matei 6.14)

Suntem propriii noştri judecători, prin tot ceea ce facem şi vorbim. Chiar Iisus a spus următoarele: ”Veți da socoteală pentru orice cuvânt pe care l-ați rostit în trup”. Aici, noi singuri putem decide dacă ascultăm de Dumnezeu şi împlinim poruncile Lui sau ascultăm de Satana şi de răutatea lui. Logic, nu putem sluji la doi stăpâni, stă scris acest lucru, nu putem face două lucruri deodată. Firea pământească, trupul cu toate slăbiciunile lui, mai devreme sau mai târziu se va întoarce de unde a venit, adică în pământ. Am mai spus-o şi repet, faptele noastre, vorbele noastre, trăirea noastră de zi cu zi ne vor înălța înaintea lui Dumnezeu şi vom putea fi numiți creştini cu adevărat. Ori ne vom pierde acest drept, căzând din harul lui Dumnezeu şi, pe drept cuvânt, vom fi numiți fii ai pierzării. Nu acel ce zice:” Doamne, doamne”, va intra în împărăția Lui, ci cei care împlinesc cuvântul Lui. Biblia arată că există un singur Dumnezeu, o singură credință şi un singur botez. Aşa a fost până când omul, din mândria lui, şi-a creat propria lui credință, îndepărtându-se în acest fel de adevăratul Dumnezeu care a creat cerul şi pământul şi pe noi înşine. Sunt mulți aceia care se bat cu pumnul în piept, spunând

că sunt cei mai buni şi că ei sunt aleşii lui Dumnezeu. Ei bine, eu cred că bun este doar Dumnezeu care este Tatăl şi creatorul nostru, iar aici pe pământ, cei ce fac voia Lui pot fi numiți cu adevărat buni şi credincioşi. Toți acei care se îndepărtează de cuvintele Sfintei Scripturi şi îşi fac propria lor religie, sunt oameni care nu fac altceva decât să se ducă la pierzare pe ei înşişi şi pe cei care-i urmează. Din păcate sunt multe cazuri de genul acesta. În împărăția lui Dumnezeu nu poate intra nimic murdar şi spurcat. Ca să intri acolo, să poți fi numit copil al Lui, trebuie acum, aici, pe pământ, de bună voie şi nesilit de nimeni, să alegi calea cea bună. Prin răbdare, poți ajunge să-ți mântuieşti sufletul. Aşa este şi în viața de zi cu zi, când doreşti ceva, când vrei să dai un examen - un sportiv de pildă - renunți la multe lucruri şi la multe bucurii. Înveți să te lupți cu tine însuți, pentru singurul scop de a reuşi în ceea ce ți-ai propus. Dacă ai reuşit să îți atingi visul, cât de mare bucurie şi fericire te cuprinde, cât de împlinit te simți! Însă dacă în toate acestea nu ai reuşit nimic, eşti cuprins de dezamăgire, de tristețe şi poate chiar umilit de propriii tăi prieteni. Acelaşi lucru putem să-l aplicăm şi condiției noastre de creştini.

Trebuie să renunțăm la multe lucruri şi la bucurii pământeşti, să avem multă răbdare, să ştim să ne luptăm cu propriile noastre slăbiciuni. Să avem puterea de a le învinge. Să ştim să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru suferință şi durere, pentru bucuria şi fericirea pe care o avem. Poate că în felul acesta ne vom apropia de împărăția lui Dumnezeu. Omul, ca şi pomul, se cunoaşte după roada sa.

„IUBIȚI PE VRĂŞMAŞII VOSTRI, BINECUVANTAȚI PE CEI CE VĂ BLESTEAMĂ, FACEȚI BINE CELOR CE VĂ URĂSC ŞI RUGAȚI-VĂ PENTRU CEI CE VĂ ASUPRESC ŞI VĂ PRIGONESC, CA SĂ FIȚI FII AI TATĂLUI VOSTRU CARE ESTE ÎN CERURI, CĂCI EL FACE SĂ RASARĂ SOARELE SĂU PESTE CEI RĂI ŞI PESTE CEI BUNI ŞI DĂ PLOAIE PESTE CEI DREȚI ŞI CEI NEDREPȚI. DACĂ IUBIȚI NUMAI PE CEI CE VĂ IUBESC, CE RĂSPLATĂ MAI AŞTEPTAȚI? NU FAC AŞA ŞI VAMEŞII? ŞI DACĂ ÎMBRĂȚIŞAȚI CU DRAGOSTE NUMAI PE FRAȚII VOSTRI, CE LUCRU NEOBIŞNUIT FACEȚI, OARE PĂGÂNII NU

FAC LA FEL? VOI FIȚI DAR DESĂVÂRŞIȚI DUPĂ CUM ŞI TATĂL VOSTRU CEL CERESC ESTE DESĂVÂRŞIT*”*. (Matei 5.44-48)

Oare câți dintre noi, cei care ne credem creştini adevărați, facem măcar o mică parte din toate cele scrise mai sus? Doamne, fereşte, nu vreau să se înțeleagă greşit în tot ceea ce am scris până acuma, fiecare e liber să facă cum vrea. Dar cel puțin pe mine, tocmai aceste învățături m-au ajutat, m-au întărit şi mi-au dat putere să lupt în toți aceşti ani care au trecut. Dacă în fiecare zi mă confrunt cu tot felul de greutăți, eu, omul Gheorghe Petreuş, sunt fericit că exist, că trăiesc şi că pot să mă bucur de tot ce îmi oferă viața. Pot spune că trăiesc fiecare clipă, mă bucur dimineața când mă trezesc şi văd pe geam lumina soarelui. Chiar dacă sunt singur şi nu am cu cine să vorbesc, mă bucur că a trecut încă o noapte, că am fost liniştit şi nu am avut probleme cu sănătatea. Pentru aceasta nu pot să mulțumesc decât lui Dumnezeu. Uneori nu puteam dormi, mă durea spatele foarte tare şi nu de puține ori îmi era aşa de rău, încât credeam că nu mai apuc dimineața, dar şi pentru aceasta, eu I-am

mulțumit lui Dumnezeu. Au fost momente când nu am avut pe nimeni să-mi dea măcar un pahar de apă. Au fost zile şi nopți, mai sunt şi acuma mai mult ca oricând, când "singurul" prieten pe care îl am lângă mine e singurătatea. Nu de puține ori am zâmbit, dar sufletul îmi era sfâşiat de durere. Atunci când obstacolele erau prea grele ca să le mai pot suporta, nu era nimeni lângă mine ca să îmi şteargă lacrimile ce îmi brăzdau fața. Doamne, cât m-aş bucura să pot să mai strig: „mamă, ajută-mă". Din nefericire, acest lucru nu îl pot face decât în gândurile mele. Am tăcut şi am îndurat toate necazurile, cu toate că uneori mă durea faptul că sufăr mai mult din cauza celor apropiați, tocmai aceia care ar fi trebuit să mă înțeleagă şi să mă ajute necondiționat. Sunt multe de spus pe aceasta temă, eu însă o să mă opresc aici, nu vreau să se înțeleagă că sunt un plângăcios.

Doamne, cât de necunoscute sunt căile Domnului, iar noi cât de naivi şi de încrezători suntem, câte planuri mărețe ne facem şi cât ne mai gândim la ce vom face mâine sau peste o săptămână. Din nefericire

pentru noi, nu ştim dacă mai apucăm ziua de mâine sau vreun alt răsărit de soare.

De câteva luni scriu la această mărturisire, e ceva foarte important pentru mine pentru că în primul rând vreau să transmit un mesaj tuturor oamenilor care sunt bolnavi şi care se simt singuri. Tuturor acelora care sunt cuprinşi de deznădejde, cu sufletele cuprinse de tristețe şi de durere. Pentru toți acei care cred că viața aceasta este o mare povară şi o nedreptate în sensul că unii suferă şi le este foarte greu în timp ce alții sunt bine, sănătoşi şi nu cunosc ce înseamnă suferința. Mesajul confesiunii mele se îndreaptă, în general, către toți cei care cred că pentru necazurile lor nu mai este nicio cale de scăpare. În vremurile de acum sunt mulți cei care nu mai ştiu ce să facă şi încotro s-o apuce. In al doilea rând, îmi place să scriu, trece timpul mai uşor şi în mare măsură nu mă simt aşa de singur. E o mare plăcere atunci când mă apuc să scriu, de parcă aş vorbi cu cineva cunoscut, cu un prieten bun şi înțelegător.

Sincer, aveam mari emoții în legătură cu terminarea acestei cărți. Aşa cum am spus la început, îmi

făceam planuri cum s-o termin şi chiar să o public şi totuşi o mică întâmplare era cât pe ce să-mi spulbere şi acest modest proiect. În data de 21 mai mi-am propus să încerc să dau o finalitate paginilor mele, însă afară era foarte frumos şi cald, tocmai de aceea m-am gândit să amân această sarcină şi să ies la o plimbare cu câțiva prieteni. Într-adevăr, a fost o zi foarte frumoasă şi ne-am simțit cu toții foarte bine. Din nefericire pentru mine, seara în jur de ora 8, am simțit că îmi bate inima mai tare ca de obicei. Inițial, nu am dat mare importanță şi nici măcar nu m-am gândit că s-ar putea să am probleme din această cauză. Însă în jur de ora 10, am simțit că inima îmi bate tot mai tare şi chiar mă simțeam foarte rău. Începuse deja să îmi amorțească picioarele şi respiram din ce în ce mai greu. Cu toate că am luat nişte medicamente, bătăile inimii erau la fel de intense. Simțind că ceva nu este în regulă, am dat telefon la doctorul de familie, Iurca Mirela, care întâmplător nu era acasă, era la Cluj. La sfatul dânsei, am plecat de urgență la Sighet. Când am sosit la Urgențe, aveam tensiunea 100-40. Mi s-au dat mai multe medicamente şi mi s-a pus o perfuzie. Bătăile inimii au început să scadă şi în

nici 10 minute de la sosirea mea acolo, mă simțeam mai bine. Întrebând pe doamna doctor care e cauza acestor puseuri de tensiune, mi s-a spus că am avut o mare lipsă de potasiu, recomandându-mi să fac câteva analize suplimentare şi chiar să merg la un doctor de specialitate. În general, eu am mai avut probleme de genul acesta, dar nici una atât de gravă. Acolo, stând culcat pe pat, am meditat profund la cât de neprevăzut este acest destin al nostru, cât de repede poți să mori şi să devii o amintire pentru cei din jurul tău. Cât de greşită este mentalitatea noastră atunci când spunem: ” sunt tânăr, am bani, mă distrez şi îmi trăiesc viața. Am timp după ce înaintez în vârstă să mă ocup şi de suflet şi să-l caut pe Dumnezeu”. O spun din propria experiență, nu lăsați pe mâine ce puteți face astăzi, s-ar putea ca acel mâine să nu mai existe pentru mulți dintre noi. Căci nici nu ştim, nici măcar nu bănuim, cât de repede ni se pot fura şi chiar spulbera pentru totdeauna visele şi speranțele. Ştiam lucrurile aceste şi am trecut de multe ori în viață pe lângă ele, dar acolo pe acel pat de spital, la fel ca şi de alte dăți, am realizat cât de mici şi de neînsemnați suntem atunci când ne încredem doar în puterile noastre şi neglijăm

ajutorul lui Dumnezeu. Mereu am spus-o şi o s-o spun ori de câte ori voi avea ocazia că noi, oamenii, nu suntem altceva decât nişte vizitatori în trecere pe acest pământ şi ar fi foarte bine să ne gândim ca în trecerea noastră să presărăm pe tot parcursul drumului dragoste, pace, dreptate şi lucruri cât mai frumoase şi mai bune. Nu trebuie să ne fie frică de moarte, e doar o mică etapă din ceea ce va urma dincolo. Eu cred că ar trebui să ne fie frică de veşnicia morţii, pentru că în aceasta se cuprinde moartea sufletului tuturor celor care n-au ascultat de Dumnezeu şi care au iubit mai mult răul decât binele.

Aici am descris doar o mică întâmplare din multe altele pe care le-am avut pe tot parcursul anilor care au trecut. Te bucuri de viaţă, râzi alături de cei dragi, te simţi bine de parcă totul în jurul tău este bun si frumos. Şi chiar atunci când nu te aştepţi, vine necazul peste tine. Tot ce a fost frumos, într-o clipă se preschimbă într-un coşmar din care cu mare greutate îţi mai revii.

Într-o zi a venit părintele Isidor Berbecaru la mine în vizită. În smerita noastră discuţie, i-am spus şi despre marele meu vis de a scrie această carte. Apoi i-am

citit câteva rânduri din ce am scris. Părintele a fost foarte bucuros de felul cum am scris, mi-a mărturisit că ar dori şi dânsul să scrie câteva rânduri. Cu mare bucurie am acceptat un cuvânt bun din partea părintelui.

Dumnealui a început o poveste molcomă din care simțeam că la un moment dat voi face şi eu parte. Transcriu vorbele calde ale părintelui, cu mulțumirile pentru toate sfaturile cu care m-a mângâiat până acum.

Am venit în Botiza pe data de 5 iulie 1974. Primul meu gând a fost să cunosc oamenii din sat. Astfel, am cunoscut şi familia lui Petreuş Gheorghe şi Ioana Todereanu, care aveau 7 copii. Gheorghe, dezmierdat Ghiță, avea pe atunci 7 ani, începând să umble la şcoală, alături de copiii din sat de vârsta lui. Duminica venea cu mama lui la biserică. Bucuriile copilăriei lui aveau să se termine în clasa a VI-a, când s-a îmbolnăvit. Iar preoteasa, care îi era dirigintă şi îi preda limba română îmi aducea veşti din de în ce mai dureroase. A început să umble pe la medici, iar eu mă rugam la Sfintele Slujbe pentru sănătatea lui. Nimeni şi nimic nu l-a mai putut ajuta, căci la 13 ani a fost

imobilizat la pat cu diagnosticul „Poliartrită reumatoidă”. Toate încheieturile de la mâini şi de la picioare i s-au anchilozat. A început atunci, ca o compensare, o nouă viață, numai pentru suflet. Citind în Sfânta Scriptură a găsit scris că în cumpenele vieții rămân acestea trei: credința, nădejdea şi dragostea. Prin credință a învățat că:”Ce-i va folosi omului de va dobândi lumea toată şi îşi va pierde sufletul său?”. Prin nădejde i-a apărut în minte scăldătoarea de la Ierusalim, unde zăceau o mulțime de bolnavi: orbi, şchiopi, uscați, aşteptând mişcarea apei, căci un înger al Domnului se coboară la vreme în scăldătoare şi tulbură apa. Cel în suferință se face sănătos de orice boală atunci. Stătea acolo un bolnav de 38 de ani, aşteptându-şi vindecarea. Iisus văzându-l pe acesta zăcând şi ştiind că este aşa de multă vreme i-a zis: „voieşti să te faci sănătos”? Bolnavul i-a răspuns: „Doamne, nu am om să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa. Că până când vine un altul se coboară înaintea mea”. Scăldătoarea s-a uscat de două mii de ani, dar Hristos i-a zis bolnavului: „Scoală-te, ia-ți patul tău şi umblă”. Iată că El este cu noi până la sfârşitul veacului.

De aceea fratele Ghiță a început să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să urmeze lui Hristos prin dragoste, căci aşa ne învață Sfântul Apostol Pavel: „de aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor" . „De vei avea credință cât un grăunte de muştar, vei zice muntelui acestuia, mută-te de aici şi se va muta şi nimic nu va fi cu neputință pentru cel credincios". „Iar dragoste de nu am, m-am făcut aramă sunătoare şi chimval răsunător, şi de aş avea darul prorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte, şi orice ştiință de-aş avea, atâta credință cât să mut şi munții, iar dragoste de nu am, nimic nu sunt. Şi de aş împărți toată avuția mea şi de aş da trupului meu să fie ars, iar dragoste nu am, la nimic nu-mi foloseşte". Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoită, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate la rabdă. Dragostea nu cade niciodată. Aşa fratele Ghiță a început să primească la căpătâiele patului său nenumărați copii şi tineri pe care

îi îndrumă pe calea cea bună, să se abată de la rele, să facă bine. Mama sa, Ioana, venea din când în când la casa parohială cu traista pentru a-i duce lui Ghiță hrana dumnezeiască din biblioteca parohială: operele sfinților părinți, reviste de teologie şi alte cărți folositoare sufletului. Îmi aduc aminte că într-un an, când am umblat cu Sfânta Cruce de Bobotează pe la casele oamenilor, peste tot am găsit familii cu tot felul de necazuri şi de greutăți ale vieții, pe care mi le împărtăşeam în cele cinci sau zece minute cât zăboveam, dar când am ajuns la fratele Ghiță am rămas uimit de fața lui senină, cu privirea dulce şi blândă. Când l-am întrebat cum se simte, mi-a răspuns că este fericit că aude, vede şi poate să citească în Biblie şi în alte cărți folositoare de suflet, pentru care mulțumeşte bunului Dumnezeu.

În primăvara anului 1990 l-am dus la Cluj la un spital, crezând că va fi ajutat să se ridice, să poată sta în şezut şi să poată fi transportat la medici specialişti în alte țări avansate într-ale medicinii. După câteva săptămâni, l-am dus acasă, fără nicio ameliorare. Dar a

primit un cărucior întins pe rotile, cu care a putut fi purtat de tineri, să se bucure de frumusețile naturii înconjurătoare. În fiecare zi din viață își aminteşte de crezul postului: „Credința-n zilele de apoi e singura taină-n noi. Că multe-s tari cu credința în noi şi nimeni nu-s fără de ea”.

Mulțumesc părinte, ați fost, sunteți şi sper că veți fi mereu alături de mine, bunul Dumnezeu să vă ajute. Adevărul este că părintele a fost un mare sprijin pentru mine în toți acești ani care au trecut. Şi apropo, după ce a spus dânsul, îmi amintesc de frumoasele versete şi de marea învățătură cuprinsă în ele, versete pe care le-am descoperit în Sfânta Scriptură: ”Cuvintele Eclesiastului: fiul lui David împăratul Ierusalimului. O deşertăciune a deşertăciunilor zice Eclesiastul, o deşertăciune a deşertăciunilor, totul este deşertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare? Un neam trece, altul vine şi pământul rămâne veşnic în picioare. Soarele răsare, apune şi aleargă spre locul de unde răsare din nou. Vântul suflă spre miazăzi şi se întoarce spre miazănoapte, apoi iarăşi se întoarce şi începe din nou

aceleaşi rotituri. Toate râurile se varsă în mare şi marea tot nu se umple, ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc ca iarăşi să pornească de acolo, toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, aşa cum nu se poate spune, ochiul nu se mai satură privind şi urechea nu oboseşte auzind. Ce a fost va mai fi şi ce s-a făcut se va mai face, nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru de care s-ar putea spune "iată ceva nou" demult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră, nimeni nu îşi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte şi ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu. Am făcut lucruri mari, mi-am zidit case, mi-am sădit vii, mi-am făcut grădini şi livezi de pomi şi am sădit în ele tot felul de pomi roditori, mi-am făcut iazuri ca să ud dumbrava unde cresc copacii, am cumpărat robi şi roabe şi am avut copii de casă, am avut cirezi de boi şi turme de oi. Mai mult decât toţi ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim, mi-am strâns argint şi aur şi bogăţii ca de împărat şi ţări, mi-am adus cântăreţi şi cântăreţe şi desfătarea fiilor oamenilor, o mulţime de femei, am ajuns mare, mai mare decât toţi cei ce erau înaintea mea

în Ierusalim, mi-am păstrat chiar înțelepciunea. Tot ce mi-au poftit ochii le-am dat, nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea şi aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea. Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele şi la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deşertăciune şi goană după vânt şi că nu este nimic trainic sub soare. Atunci am zis în inima mea: Dumnezeu va judeca şi pe cel bun şi pe cel rău căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru şi pentru orice faptă. Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: teme-te de Dumnezeu şi păzeşte-I poruncile lui, aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău".

Acestea sunt doar câteva versete din multe altele care sunt cuprinse în minunatele învățături ale Eclesiastului, căutați-le şi studiați-le pentru că acolo veți găsi multe adevăruri privitoare la viața noastră. În fiece rând din această minunată carte numită Biblia sau Sfânta

Scriptură, găsim tot ce ne poate ajuta şi întări în acest tumult al vieții, tot ce ne lipseşte aici şi care poate, dacă le cunoaştem, să ne scoată din mulțimea fărădelegilor, a problemelor cu care ne întâlnim la tot pasul. Dacă vom pătrunde în părticica spirituală a interiorului nostru, dacă vom căuta bine în adâncurile noastre, cu toții vom descoperi marele adevăr, anume că oricât ne-am strădui şi am strânge aici, pe acest pământ, până la urmă ne dăm seama că toate sunt deşertăciune, o goană nebună după ceva ce nu ajută cu nimic sufletul omului, dimpotrivă, uneori dăunează, pricinuind mult rău. Aş mai dori să menționez un lucru foarte important căruia unii dintre noi nu-i cunosc adevărata semnificație, sau o înțeleg greşit. Este vorba despre cuvântul ,,pocăință". Uneori, stând de vorbă cu persoane care nu mă cunoşteau prea bine, discutând despre cuvântul Domnului, la un moment dat, mă întrebau: "Eşti pocăit?". Aproape de fiecare dată simțeam un fel de ironie ce se ascundea în spatele vorbelor. Înseamnă că dacă vorbeşti frumos despre Dumnezeu, dacă încerci, pe cât posibil, să nu faci rău şi te fereşti de păcat, întreb, înseamnă că faci ceva rău? Să te pocăieşti cu adevărat e un lucru mare şi minunat în

fața lui Dumnezeu şi în fața celor ce înțeleg semnificația acestui cuvânt.

Oameni buni, într-o mulțime de locuri Biblia arată şi chiar îndeamnă pe om la pocăință. Fără pocăință nu poți să te apropii de Dumnezeu. E momentul când decizi şi îți iei angajamentul SĂ NU MAI FACI RELE. Adică îți pare rău de toate şi te căieşti, asta însemnând că n-ai să le mai faci. Primul pas este în această răscruce: să îți pară rău şi, prin sfânta spovedanie la duhovnic, Răul pe care l-ai făcut, să îl laşi în urma ta şi să urmezi o nouă viață. Laşi trecutul întunecat şi murdar undeva în urma ta şi urmezi partea frumoasă a vieții care până la urmă te va duce până acolo, încât vei cunoaşte cu adevărat ce înseamnă bucuriile unui creştin care ascultă de cuvântul sacru al Sfintei Scripturi. A fi pocăit de relele din jurul tău, a vorbi frumos, a te comporta moral şi înțelept, toate acestea nu sunt altceva decât imaginea unui om cu adevărat „pocăit”. Un lucru rău şi urât este să faci şi tu relele şi fărădelegile din jurul tău şi să neglijezi însemnătatea cuvântului pocăință. Studiați cu mare atenție cuvântul domnului, în multe locuri veți descoperi

îndemnuri la pocăință şi cum trebuie ea înțeleasă. Am observat că sunt unii oameni care înțeleg greşit acest cuvânt şi îl consideră un lucru ruşinos.

Apostolul Petru aşa frumos spunea primilor creştini: „Pocăiți-vă şi fiecare din voi să fie botezat în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul sfântului duh". (Fapte 2.38)

Mai departe spune: "Pocăiți-vă dar şi întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare".(Fapte 3.19) Versetele de mai sus arată că fără pocăință nu ni se pot ierta păcatele. Aşadar, dragii mei, să nu ne amăgim singuri. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci „sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ține la unul şi va nesocoti pe celălalt". Nu puteți sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona, Satana în acelaşi timp.

Dragilor, trebuie să înțelegem acest mare adevăr, fără pocăință, riscăm să rămânem robii întunericului. Stăpânul acestui întuneric este Satana cu toate fărădelegile lui. Salvarea noastră este să ne lepădăm de

acest stăpân al întunericului, să-l alungăm din viețile noastre şi din mijlocul nostru. Iar acest prim pas putem să-l facem prin păreri de rău şi prin pocăință. Veniți cu toții să trecem de partea cealaltă, de partea Luminii, a Iubirii şi a Dragostei fără de sfârşit, unde stăpân şi tată ne este tuturor DOMNUL DUMNEZEU.

DOMNUL DUMNEZEU MEU!

Nu trebuie sa ignorăm importanța acestui lucru, în unele momente din viața fiecăruia dintre noi, ignoranța şi nepăsarea cu care am tratat unele probleme atunci, pe moment, produc răni imense pe parcurs. Pierdem un amănunt foarte important şi eu cred că îl ignorăm voit. Noi am fost creați ca prin trăirea noastră să devenim ,,dumnezei, după har, nu după fire, însă noi uităm acest amănunt, cuprins în însăşi porunca: ,,FITI DUMNEZEI PRECUM EU SUNT". Sunt cuvintele Domnului, iar noi ne mulțumim cu plăcerile şi în acelaşi timp cu durerile acestei lumi trecătoare, asemenea unui om care se luptă să aibă o pensie şi după aceea stă liniştit şi aşteaptă poştaşul în fiecare lună. Oare nu greşim când uităm adevăratul scop al vieții creştine care este

dobândirea Duhului Sfânt, cum spune sfântul Serafim de Sarov? Când ne zbatem şi ne îngrijim mai mult pentru trup decât de suflet? Oare de câte ori răstignim pe Hristos cu nepăsarea noastră? Şi anume când vom aprinde focul dragostei pentru EL, despre care se spune în Evanghelie: „Foc am venit să arunc pe pământ şi cât aş vrea să fie aprins”?

Nu judec pe nimeni, nici nu critic, am spus, sunt doar părerile mele. Cuvântul Domnului ne arată că trebuie să ne iubim chiar şi vrăjmaşii, pe când noi nu reuşim să ne iubim nici măcar prietenii cei mai buni, uneori nici familia noastră. Egoismul nostru ne întunecă mintea şi judecata. Vedem şi totuşi suntem orbi, auzim şi suntem surzi, pentru că ne iubim prea mult pe noi înşine. Aici vedem starea în care ne găsim. În primul rând, de multe ori uităm de Dumnezeu, trecem prea uşor cu vederea scopul esențial al vieții noastre pe pământ: mântuirea sufletului. În rest, e o certitudine amară că tot în țărână ne vom întoarce. Să ne rugăm la Dumnezeu să ne ajute, să ne dezghețe inimile, să ne sporească dragostea pentru EL şi pentru cei de lângă noi.

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, El vrea să ne întoarcem de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, de la ură la dragoste, de la mândrie la smerenie.

Oriunde ne-am afla, niciodată să nu uităm de locurile copilăriei noastre, de prispa casei unde bunicii noştri ne ţineau pe genunchi şi ne spuneau poveşti cu Feți-Frumoşi şi cu zâne. Să nu uităm de mirosul ierbii proaspăt cosite şi de mărul din fundul grădinii, de pâinea proaspăt scoasă din cuptor, de duminicile când de braț cu mama mergeam la sfânta biserică, de frumoasele cântări pe care le cântam atunci când mergeam cu mare bucurie în procesiune la mănăstiri. Niciodată să nu ne uităm moşii şi strămoşii noştri, neamul şi glia strămoşească pe care cu mari jertfe le-au păstrat înaintaşii ce s-au săvârşit.

Toate acestea şi altele asemănătoare lor, să nu le uităm, deoarece riscăm să ne pierdem propria identitate. Tinerilor, să dați cinstea cuvenită celor mai în vârstă, bătrânilor noştri, care, împovărați de ani şi de neajunsuri, păstrează cu sfințenie în sufletele lor tezaure de mare preț. O înțelepciune şi o moralitate pe care, din păcate,

generațiile din ziua de azi le-au uitat. Nu uitați, deopotrivă, că haina bătrâneții, fiecare dintre noi o va îmbrăca dacă îi permite Dumnezeu. Cinstiți-vă părinții, respectați-i şi nu fiți indiferenți la nevoințele lor, căci va veni o vreme când o să vă doriți să spuneți mamă sau tată. Şi din nefericire va fi prea târziu, vă spun din propria mea experiență. Uneori ți se rupe sufletul de dorul de a-ți striga mama. Ce n-ai da să-i auzi glasul blând şi dulce, iar în adâncul tău ți-ai dori măcar pentru o clipă să fie lângă tine. Iar cei ce ați fost învredniciți ca părinți, aveți grijă de copilaşii voştri, vegheați asupra lor, unde merg şi ce fac. Uneori libertatea pe care o lasă părinții copiilor aduce după sine păreri de rău şi multă durere. Sunt multe cazuri când atât părinții, cât şi copiii au avut de suferit în urma aşa-zisei libertăți prost înțelese. Sunt, din păcate, copii care din cauza părinților au mult de suferit, copii abandonați, copii lipsiți de dragoste şi de afecțiune, maltratați şi chiar vânduți ca o simplă marfă.

Oameni buni, sunt atâtea răutăți ce se întâmplă în preajma noastră, încât uneori nu mai ştim în ce veac trăim.

Gândiți-vă la fenomenul care este din ce în ce mai alarmant, şi anume avortul. Cum se poate ca o ființă omenească, o mamă să îşi ucidă pruncul nenăscut? Care este vina acelui copil, acelui sărman suflet. E strigător la cer să fim martori tăcuți la asemenea fapte. Şi totuşi unii le susțin, chiar le consideră căi de scăpare, soluții. Am văzut o mulțime de reportaje în care animalele sălbatice şi-au sacrificat viața pentru puii lor, luptând până la sacrificiul suprem. Iar noi, ființe umane, Doamne, cât de răi putem deveni uneori! Ne transformăm într-o clipă în entități feroce şi fără de scrupule, ne urâm, ucigându-ne între noi.

O spun cu toată tăria: ruşine să ne fie!

Fiind într-o frumoasă zi de toamnă la mănăstirea Rohia, unde de multe ori am mers pentru a găsi hrană duhovnicească, hrana sufletului, poate că nu întâmplător am cunoscut două ființe cu suflet frumos şi curat, doi

îngeri păzitori, pot spune: doamna Man Carolina şi o domnişoara profesoară. Pe această cale doresc să le mulţumesc pentru tot ce au făcut pentru mine. Vă mulţumesc frumos şi bunul DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVINTEZE! Îţi mulţumesc, domnişoara profesoară pentru încurajări şi pentru sfatul de a scrie această mică mărturie. Pentru bucuria adusă sufletului meu şi pentru prietenia sinceră pe care mi-ai arătat-o chiar la începutul întâlnirilor noastre. Bunul Dumnezeu să-ţi dea multă sănătate şi bucurie, o viaţă frumoasă, lipsită de griji şi de necazuri.

Nu în ultimul rând îi mulţumesc domnului profesor Sebastian Mureşan, care m-a ajutat în realizarea şi împlinirea acestui vis. Domnul să te binecuvânteze. Bunului meu prieten şi vecin Ioan Trifoi, îi mulţumesc şi în acelaşi timp îi doresc tot atâtea binefaceri şi bucurii câte a făcut el pentru mine. Îi sunt recunoscător pentru fiecare rază de soare pe care a adus-o în sufletul meu.

TUTUROR CELOR CARE PE PARCURSUL VIEŢII M-AŢI CUNOSCUT ŞI AŢI FOST ALĂTURI DE MINE, VĂ MULŢUMESC ŞI VĂ DORESC

SĂNĂTATE MULTĂ ŞI FERICIRE. PACEA ŞI DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU TATĂL, HARUL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS SĂ FIE CU VOI CU TOȚI, ACUM, AZI ŞI ÎN VECII VECILOR, AMIN!

Voi încheia cu următoarele versuri, o cântare pot spune:

„Doamne, eşti a mea iubire, tu eşti tot ce mi-a rămas,

Vie orice prigonire, eu de tine nu mă las,

Doamne, tu le ştii pe toate, gândul inimii mi-l ştii,

Tu-mi alini, cu bunătate toate zilele pustii,

Ochii mi-i ridic spre tine, plini de rugăciuni şi dor,

Tu eşti totul pentru mine, scumpul meu mântuitor.

A mea inima întreagă lângă tine aş vrea s-o ții,

Doamne, tu pe veci mi-o leagă, ca să fie-a ta deplin,

Să-ți urmeze şi să-ți cânte şi să facă tot ce-i spui,

Fără să se înspăimânte de puterea nimănui.

Tu ai fost a mea iubire şi-ajutor în tot ce-am tras,

Vie orice prigonire, eu, ISUSE, nu te las.”

În mare, acesta sunt eu, omul Gheorghe Petreuş, cel care aici în frumoasa mea comună, Botiza, cu bucuriile şi dimpreună cu necazurile mele, îmi continui lupta pe care am început-o acum mai bine de 31 de ani. Sunt multe loviturile pe care le-am primit şi care de multe ori m-au doborât. Multe din visele mele s-au spulberat de-a lungul anilor şi mi s-au destrămat în neant, multe lacrimi am vărsat şi de multe suspine am avut parte. Cu toate acestea, m-am mulţumit şi cu micile bucurii pe care mi le-a dăruit viața. Mulţumesc Domnului pentru tot ce am şi pentru tot ce îmi lipseşte, ca să năzuiesc că, într-o zi, voi dobândi.

SLĂVIT, LĂUDAT ŞI BINECUVÂNTAT SĂ FIE DOMNUL DUMNEZEUL NOSTRU, IISUS HRISTOS MANTUITORUL NOSTRU, DUHUL SFÂNT, TREIME SFÂNTĂ, ACUM ŞI-N VECII VECILOR, AMIN.